

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

JOSKY DE CLOWN

15 cent.

....Twee uren duurde dit wachten

No. 1267.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

JOSKY DE CLOWN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Baxter ten tooneele.

Ofschoon er zich in de laatste weken te Parijs gebeurtenissen hadden afgespeeld, die het verblijf van Raffles in de Lichtstad een weinig onrustig en gevaarlijk dreigden te maken, zoo dacht de Londensche Gentleman-Inbreker er nog niet aan de Fransche hoofdstad te verlaten, en dit om verschillende redenen, die voor hem, de een zoowel als de ander, en elk afzonderlijk afdoende waren.

Daar was ten eerste de vernieling van zijn huisje in Battignolles, dat hem steeds van zoo groot nut was geweest, wijl het door een lange tunnel in verbinding stond met een kloosterbouwval aan gene zijde van den ouden wal-muur, sedert eeuwen met gras begroeid, welke deze wijk van Parijs nog altijd omgeeft, alsof hij haar zou willen beschermen tegen den overval van een vijand.

Hij had deze verwoesting van een deel zijner woning te wijten aan een man, die op een vreeselijke wijze om het leven was gekomen, en die in de registers van de Parijsche politie sinds dien geboekt staat als een der gevaarlijkste smokkelaars van bedwelmende middelen, welke de Fransche hoofdstad ooit binnen hare muren heeft gehad.

Hij was een Griek, zijn naam was Kyriapoulos, en hij had zich in een verwoeden strijd met Raffles onder meer bediend van de hulp van een voormalige circusartieste, Jacqueline Duparc geheeten, die hij op Raffles had afgezonden met het doel om hem te vermoorden, maar die, na een reeks gevaarvolle avonturen, geëindigd was met haren vreeselijken lastgever te verlaten, en de helpster te worden van denzelfden man, tot wiens ondergang zij had moeten medewerken.

Maar in dien strijd was zij door den verraderlijken Griek tamelijk ernstig gewond, en op dit oogenblik lag ze in het hospitaal van Lariboisière, en ofschoon zij reeds aan de beterende hand was, zou zij daar nog wel een week moeten vertoeven.

En Raffles dacht er niet aan, haar, die nu geheel alleen stond, in den steek te laten, juist nu zij zijn hulp en bijstand zoozeer behoefde.

Dit waren dus reeds twee redenen die hem hier vasthielden — de noodzaak om zijn huis in Battignolles te doen herstellen, en de behoefte voorloopig in de nabijheid te blijven van die rampzalige vrouw, die zoo lang onder

den onweerstaanbaren invloed van den onmenschenlijken Griek had gestaan, die geëindigd was met den dood te vindentijds een vucht in denzelfden circus, waarin de jonge vrouw was opgetreden.

De derde reden was van een geheel anderen aard, en hield nauw verband met het zonderlinge, gevaarvolle beroep van den Grooten Onbekende.

Sedert eenige dagen werd er, natuurlijk alleen overdag, of althans tot aan het sluiten der winkels, een zeer fraaie diamant tentoongesteld in de etalage van den juwelier Delarue, in de wereldberoemde winkelstraat, de Rue de la Paix.

Die diamant had een naam. Het was „De Blauwe Emir”, waarschijnlijk aldus geheeten, omdat de steen vele jaren geleden had toebehoord aan een Emir van Afghanistan, en omdat de kleur niet zuiver wit of lichtgeel was, maar meer naar het blauwe zweemde.

In grootte kwam de prachtige diamant ongeveer overeen met de Orlof, die zeldzame diamant van 194 karaat die in 1794 voor een som ineens van 450.000 Roebel en een lijfrente van 4000 Roebel, benevens brieven van adeldom werd aangekocht voor de Russische Kroon, en die sindsdien, tot kort na de revolutie, zich bevond boven op den scepter, die tot de Kroonjuweelen van de Russische Czaren behoorde.

Hij had wellicht minder facetten, maar hij had denzelfden vorm, met een platten onderkant en gelijkend op een halven eikel, waaraan facetten geslepen zouden zijn.

Het was niet recht duidelijk, hoe diezeergroote diamant plotseling was opgedoken, en daaromtrent deden geheimzinnige verhalen de ronde.

De een zeide, dat de Blauwe Emir een pendant was van de Orlof, en dus ook, eeuwen geleden, in de oogholte had geschitterd van een beeld van Brahma in een der beroemdste tempels van Bengalen, de ander echter zeide, dat de diamant behoord had tot de Russische Kroondiamanten, en door de Sovjet-Regeering verkocht was. Een derde kwam met het fantastisch verhaal aandrigen, dat de Blauwe Emir ongeveer een menschenleeftijd in het bezit was geweest van een half idiote vrouw, die haar heele leven in zeer armelijke omstandigheden had geleefd, en nimmer had geweten, welk een onmetelijke schat zij bezat in dezen diamant, die achter in de lade lag van een wrakke commode, in gezelschap van allerlei rommel, leeg garenklosjes, poetsdoeken en anderszins.

Weer anderen verklaarden boud, dat de Blauwe Emir het eigendom was geweest van den afgezetten Koning Emanuel van Portugal, die thans in Engeland woont, en die zich nooit van het juweel had willen ontdoen, totdat de omstandigheden hem er wel toe dwongen.

De juwelier zelf liet er zich niet over uit, maar zeide met een fijn glimlachje, dat iedereen wel gelijk kon hebben. In elk geval lag de steen daar, schitterde met zijn geheimzinnige, blauwige glans, en maakte duizenden vrouwen stil en strak van verbazing en begeerte, die langs den winkel trokken, om het wonder te aanschouwen.

De diamant lag in het midden van de uitstallkast, en het behoeft niet te worden gezegd dat voor deze gelegenheid, achter het uitstallraam, hoewel het toch reeds een duim dik was, een sterk raster was aangebracht van ijzeren staven, met mazen, te klein om er zelfs een kinderhand door te kunnen steken.

Aan de achterzijde was de kast stevig afgesloten, en verder waren alle voorzorgsmaatregelen genomen, die er met mogelijkheid maar te nemen waren, ter bescherming van dit prachtig juweel, waarvan de waarde op 600.000 goud-Francis werd geraamd.

De diamant lag, terwijl er een groote ruimte om was vrij gemaakt, in het midden van een vierkant lapje fluweel, dat weer rustte op een sierlijk gedreven, zilveren schaalte.

En er hing een kaart naast, waarop met sierletters geschreven stond:

„Aangekocht ten behoeve van den Sultan van Marokko.”

De steen was dus reeds niet meer te koop, mijnheer Delarue had slechts verzocht om er reclame mee te mogen maken.

Dit was dus de derde reden — en de vierde vloeide er schier onmerkbaar mee samen.

Want op een fraaie middag, terwijl een lenteson fel brandde op het asphalt van de Boulevards en de lanen van de schoone bosschen rondom Parijs, die reeds krioelden van automobilisten, ruiters en wandelaars, zag Raffles, die in gezelschap van Brand een wandeling maakte, en die zooeven was teruggekeerd van een bezoek aan Jacqueline Duparc, tot zijn niet geringe verbazing een heerlidsprekend in gezelschap van vier of vijf andere heeren, die hem ergens op schenen te wijzen, op eenigen afstand voorbij wandelen, trotsch als een pauw, hoogopgericht, en het Fransch op een verschrikkelijke wijze radbrakend.

Het was mijnheer Phileas Baxter in hoogst eigen persoon!

Het was zeker wel bijna een jaar geleden, sedert Raffles iets met hem uitstaande had gehad, en in dien tijd had mijnheer Baxter zijn prachtige, blonden baard weder laten groeien, die hem nu weder tot ver op de borst reikte, en waardoor hij nu en dan met een streelend gebaar zijn vingers deed glijden.

Hij was nog even krachtig gebouwd, maar de leeftijd begon zich te doen gelden, en een buikje begon zich te teekenen onder de spanning van zijn vest en zijn gekleede jas, die hij had toegeknoopt.

Hij had nog steeds zijn onmisbaren wandelstok met den ivoeren knop, waarmee hij zwaaide, nu en dan iets aanwees, en hij lachte nu en dan luidruchtig, als een van zijn metgezellen hem ergens op attent maakte.

In een van de heeren meende Raffles, ofschoon hij er niet volkomen zeker van was, den ouden Marholm te ontdekken, den secretaris van den hoofdinspecteur, die met zijn slimme oogjes rondkeek, en slechts nu en dan een korte opmerking maakte.

Brand was wel een weinig geschrikt van deze plotselinge ontmoeting en vroeg, toen het troepje voorbij was:

— Wat heeft dat te beduiden? Wat voert hij hier uit? Zou hij op zoek zijn naar een misdadiger?

— Komaan, Brand, dat zou hij toch niet in eigen persoon doen! Daarvoor heeft hij toch zijn detectives! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Een plezierreisje dus?

— Misschien! Maar het kan ook wel een dienstreis zijn! Misschien wil hij een studiereis maken! In de laatste dagen heb ik de kranten slechts terloops ingezien, maar wij zullen vanavond wat nauwkeuriger lezen!

En dienzelfden avond bleek Raffles het bij het goede einde te hebben gehad — de *Matin* bevatte een kort bericht, meldende dat mijnheer Phileas Baxter, hoofdcommissaris van de City van Londen, een kort bezoek aan Parijs bracht, in gezelschap van zijn particulieren secretaris en nog eenige andere politiemannen, teneinde zich op de hoogte te stellen van enkele nieuwigheden, door den prefect van politie te Parijs ingevoerd. En onder meer stelde hij er belang in, te weten, wat men te Parijs deed voor de bescherming van zulk een kostbare diamant, die daar aan de oogen van het publiek werd blootgesteld — en aan zijn hebzucht.

Raffles las dit kleine stukje in de eenvoudige logeerkamer van het hotel waar hij tijdelijk

met Brand een onderdak had gezocht, in afwachting van het weder gereedkomen van het in puin gestorte deel van zijn huis, hetwelk Kyriapoulos met behulp van een helsche machine had opgeblazen. Wat Henderson betreft, Raffles durfde hem in die dagen niet al te dicht in zijn nabijheid houden, en de reus logeerde dus geheel alleen in een klein pension, nauwelijks vijftig stappen verder gelegen, in een stille zijstraat.

Voor het goed begrip van hetgeen er thans gaat volgen, is het noodig, er hier op te wijzen, dat Raffles en Brand op dat tijdstip nog optraden als acrobaten in het Circus Medrano, terwijl Henderson als „sterke man” fungeerde, daar een en ander noodzakelijk was geworden in den strijd met den Griek, en omdat Raffles in de onmiddellijke nabijheid wilde blijven van Jacqueline, wier leven hij in gevaar wist.

Raffles legde het blad terzijde, stak zich een versche sigaret aan, keek op zijn horloge, en zeide:

— Het is dus zooals ik dacht, Brand! Baxter is hier voor dienstzaken, en hij zal nog minstens een week hier vertoeven. Hij schijnt de gast te zijn van monsieur Lejour, den hoofdcommissaris! En nu is het tijd om naar het circus te gaan!

— Moeten wij dat nu nog lang doen, Edward, terwijl Jacqueline toch niet meer optreedt, en Kyriapoulos dood is?

— Het is voor veel dingen beter, Brand! Ten eerste ontkomen wij zoo op de gemakkelijkste wijze aan het scherpe oog van de politie, en vervolgens hebben wij iets omhanden, en kunnen het circus als het ware als ons hoofdkwartier beschouwen.

— Een zeer gevaarlijk hoofdkwartier, Edward! Mag ik je even onder het oog brengen dat er nog altijd een zekere Joshy bestaat, een clown, die helaas heeft kunnen afuisteren wat er met Jacqueline besproken werd, en die nu weet wie jij bent?

— Ik vergeet hem niet, Brand! hernam Raffles glimlachend. Maar dat kleine gedrocht zou zich nog wel eens bedenken voor hij mij verried! Hij is doodelijk bevreesd voor Henderson, die hem bijna gesmoord heeft, en daarenboven kunnen wij hem ieder oogenblik aanklagen van medeplichtigheid en poging tot moord!

— Intusschen vertrouw ik dien kerel niet! Hij is een wraakzuchtige schelm en ik weet zeker dat hij slechts de eerste de beste gelegenheid afwacht, om ons een leelijke poets te bakken!

— Als die gelegenheid komt, Brand, hoop ik reeds ver te zijn! hernam Raffles kalm. Ik denk dat het slechts een kwestie van weinige dagen is.

Raffles had reeds zijn hoed gegrepen, maar Brand legde zijn hand op zijn arm en vroeg verwonderd:

— Wat is een kwestie van weinige dagen?

— Wel, het wegnemen van den Blauwen Emir! gaf Raffles rustig ten antwoord.

De jongeman liet verschrikt den arm los dien hij had vastgegrepen, en fluisterde ont-
daan:

— Dat kun je niet in ernst meenen!

— Ik meen het integendeel zoo ernstig mogelijk Brand! Het is een zeer fraai stuk, en ik heb mij in het hoofd gezet om het te bezitten!

— Maar je zult dien diamant nooit van de hand kunnen doen, Edward! hield Brand vol. Natuurlijk zijn er reeds beschrijvingen van naar alle windstreken uitgezonden, en geen juwelier zal zich in zijn vingers durven snijden door het juweel van je te koopen!

— Waarde Brand — ik moet je er op attent maken, dat nog slechts zeer kort geleden de zoogenaamde Rose Diamant, nog grooter dan deze Blauwe Emir, uit een vitrine uit het Kasteel van Chantilly werd gestolen. En de daders deden dat niet voor de grap. Zij begrepen wel dat de diamant groot genoeg was, om hem te kunnen kloven! Iets dergelijks neem ik mij ook voor. Maar ik behoef gelukkig niet mijn toevlucht te nemen tot helpers, en aldus hun geweten te bezwaren — want ik kan het zelf doen!

— Maar het zal volkomen onmogelijk zijn, dien steen buit te maken! ging Brand koppig voort. Den geheelen dag is er een detective in de zaak aanwezig, bij sluiting van de zaak wordt de diamant overgebracht naar de safe,

in een kluis, zoo sterk als zelfs de Fransche Bank niet heeft, de achterzijde van de uitstalkast is van pantserplaten gemaakt, er zijn alarmsignalen — en ik houd vol dat je evengoed zoudt kunnen trachten, den diamant uit den krater van een werkende vulkaan op te halen!

Raffles wierp Brand een eigenaardigen blik toe, en zeide, zijn overjas over zijn arm nemend.

— Waarde Brand — ik zou kunnen zeggen dat bezwaren er zijn om te worden overwonnen, maar ik volsta met de verklaring, dat die diamant gevat kon zijn in een bol van staal, een voet dik, duizend meter begraven onder den grond, bewaakt door de geheele republikeinsche garde — en dat ik hem dan toch binnen twee dagen in mijn bezit zou hebben! En als een bluffer heb je mij toch nooit leeren kennen, geloof ik. En nu op weg naar den circus! Ik denk wel dat wij daar den langsten tijd geweest zijn, maar het is werkelijk niet voorzichtig, om zonder eenige steekhoudende reden — steekhoudend althans in het oog van onzen waarden directeur, — ons contract te verbreken, juist nu wij zooveel succes hebben! Wat onze brave Henderson betreft — ik geloof dat Medrano met graagte driehonderd goudfranc per avond zou betalen, als hij zich voor een jaar wilde verbinden. Zooals onze brave reus rotsblokken met de bloote vuist stukslaat, en draadnagels doorbijt, — zoo heeft hij nog nooit iemand onder zijn artiesten gekend. En nu stel ik je voor om te voet naar den circus te wandelen, want het is verrukkelijk weer, en onderweg zou ik je reeds een en ander kunnen mededeelen van mijn plannetje met betrekking tot den Blauwen Emir. Want ik herhaal het je nog eens, Brand — ik heb nu eenmaal mijn zinnen gezet op dat schitterende steentje — en ik zal het hebben!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

HOOFDSTUK II.

De tournée van mijnheer Baxter.

Te Parijs weet iedereen wat er bedoeld wordt, wanneer men spreekt van „La Tournée du Grand-Duc”. Het is iets dergelijks als de rondreis van die Russische Keizerin, die, geleid door haren Minister Potemkin, overal bloeiende dorpen te zien kreeg, die gemaakt waren van karton, en waarlangs men op veiligen afstand snel haar prachtige, zwaar vergulde statiekaros liet rijden.

En achter die schermen van karton, kunstig beschilderd, verscholen zich de werkelijke dorpen, armelijk, met vervallen krotten, magere bewoners, armoede en ellende.

Met de tournée van de Russische Grootvorsten is het iets dergelijks.

Op hun nachtelijken tocht door Parijs krijgen zij een geleide mee, en bezoeken dan, zich welbewaakt wetend, en toch met een zekere griezeling, sombere apachenkroegen, waar kerels met gemeene tronies rondsluipen, de petten diep in de oogen, de handen in de zakken om de greep van hun messen geklemd, een eindje sigaret in de scheefgetrokken mondhoeken — die echter in het dagelijksch leven heel rustige lieden zijn, timmermans knechts, of iets van dien aard, die er op deze onschuldige wijze des nachts nog een stuivertje bij verdienen, door voor bloeddorstige apache te spelen in een kunstig opgezet decor.

En zoo brengt men den grootvorst van dievenkelder naar moordhol, van moordhol naar clandestine speelzalen, en de goede man gelooft werkelijk dat hij eigenlijk maar op een haar na aan een messteek of een revolvershot is ontkomen, wanneer men hem eenige uren later weder veilig aflevert aan den gegalonneerden portier van zijn hotel.

Want de politie zal het wel laten, een schatrijken vreemdeling te voeren door de echte hollen van verderf en misdaad, door de ware onderwereld van Parijs, waar, bij haar komst, een wilde paniek zou ontstaan onder de kerels, die allen wat op hun kerfstok hebben, en vlug aan den haal zouden gaan — tenminste wanneer zij zich niet met de revolver in de vuist teweere zouden stellen!

Welnu, iets dergelijks scheen men ook voor te hebben met mijnheer Baxter. Maar het moet tot zijn eer gezegd worden dat hij er niet in-

liep, waarschijnlijk gewaarschuwd door zijn secretaris, die de kneep kende, en hem gezegd had dat hij zijn tijd verknoeide. Maar men moest den gast toch onderhouden, en zoo bezocht hij dan den eersten avond de groote opera, den tweeden avond een revue in de Folies Bergères, en den derden avond — dat was juist de avond van den dag, waarop Raffles zijn ouden tegenstander op den Boulevard was tegengekomen — liet men hem het Circus Medrano bewonderen.

En daar troonde Baxter in een der loges, trotsch en hoogopgericht, zijn blonden baard streelend, en keek met zijn staalblauwe oogen vorschend rond. Hij was in rok gekleed, zooals het behoort, en naast hem zat Marholm, zijn rechterhand, en keek rond met zijn smal muizengezichtje.

Verder werd de loge gevuld door Parijsche politieautoriteiten.

Wat de heer Baxter eigenlijk uit dit bezoek moest leeren was niet recht duidelijk, of het moest wel zijn, hoe men voor het groote gebouw het verkeer regelde, wanneer bij het begin of den afloop van de voorstelling vele honderden taxi's en auto's af en aan reden.

Maar of hij er van leerde of niet — hoofdcommissaris Baxter amuseerde zich kostelijk met den troep, die bijzonder in zijn smaak scheen te vallen. Inplaats van de arme Jacqueline, die op zoo'n noodlottige wijze van haar paard was gevallen, had directeur Medrano een klein balletnummer ingevoegd, bestaande uit acht Spaansche danseressen, en zoo kon het dan gebeuren, dat men den rijzigen Brit met zijn blonden baard, tijdens de pauze achter de schermen zag verschijnen, bezielde door het verlangen zijn compliment te maken aan die lichtvoetige, bevallige dochters van het warme Zuiden.

En zoo geschiedde dan het wonderlijke, dat Raffles, reeds gekleed in zijn blauwzijden tricot, te Parijs plotseling van aangezicht tot aangezicht kwam te staan met den stadgenoot, die hem sedert een paar jaren achtervolgde, en met wien hij vroeger, in den overmoed van zijn jeugd, menige dwaze grap had uitgehaald!

Maar het noodlottige was dat Raffles Baxter

zeer goed herkende, maar dat Baxter eerder aan zijn eigen persoonlijkheid zou hebben getwijfeld, dan in dien acrobaat den man te ontdekken, die hem zoo menig bitter oogenblik had bezorgd, dien hij twee of driemaal in handen had gehad, maar nooit langer dan enkele uren, en die tot dusverre elke worsteling, iederen strijd gewonnen had.

Toen Baxter in de stal verscheen was hij slechts vergezeld door een enkelen politie-beambte, evenals hij in rok gekleed.

En al bevond Raffles zich ook nog nauwelijks een paar maanden te Parijs, zoo wist hij toch reeds alles af van het hooger geplaatste personeel der politie en hij wist onmiddellijk dat die heer met zijn zwarten knevel en zijn olijkleurig gelaat Léon Grandbois was, commissaris van politie van de wijk, waarin het Circus Medrano gelegen is — dat wil zeggen Montmartre.

Die twee schenen reeds dikke vrienden te zijn, en porden elkander onophoudelijk in de ribben bij het zien van een of ander aardig artiestje, dat bij het zien van die vreemde indringers haastig wegvluchtte.

Maar al die meisjes keerden toch vroeg of laat terug, nieuwsgierig als konijntjes, die eerst in hun hol zijn verdwenen, om dan voorzichtig weer te voorschijn te komen, vooral omdat de commissaris haar geruststelde, en lachend verklaarde, dat de groote Engelschman hen niet zou opeten.

Baxter liet zijn zwaar rommelend lachje hooren, en bevestigde aanstonds deze goede meening, in een Fransch, dat maar juist even begrijpelijk was.

Mijnheer Baxter bezocht aldus de stallen, klopte voorzichtig nu en dan een paard op het glanzende kruis, liep in een grooten boog om de zebra's heen („het zijn valsche loeders, die trappen" zoo verzekerde hij met stelligheid) en bereikte ook de gang waaraan de kleedkamers gelegen waren.

Zonder zich in het minst te geneeren wierp hij hier en daar een blik naar binnen, streelde zijn baard, bracht zijn borst naar voren, en zeide complimentjes.

En de heer Baxter, overtuigd van zijn onweerstaanbaarheid, schreed steeds verder, tot dat hij aan het einde van den gang een kamer bereikte.

Hier verdween hij voor een oogenblik uit het gezicht, daar de deur zich achter hem en den Parijschen Commissaris sloot, en men hoorde slechts nu en dan een daverenden lach.

Raffles en Brand waren hem in de verte gevolgd met nog eenige andere artiesten en onder hen bevond zich ook Joshy, de August de Domme met zijn stekende, zwarte oogjes in zijn witgeschminkt gezicht onder den enormen, vuurrooden pruik.

Brand vond den toestand eigenlijk verre van aangenaam.

Die kleine schelm behoefde slechts een woord te spreken tot den commissaris, door het toeval herheen gevoerd, en Raffles aan te wijzen als de man, naar wien zijn metgezel reeds zoolang zocht, en weinige minuten later zou Raffles gearresteerd zijn, wanneer hij niet haastig vluchtte.

Maar Raffles voelde zich voorloopig veilig.

Joshy kon er voorloopig nog geen belang bij hebben, hem te verraden, zoolang hij moest vreezen, dat dan aanstonds zijn eigen relaties met den misdadigen Griek aan het licht kwamen. Weliswaar was Kyriapoulos dood, maar er waren nog bewijzen te over, die hem moesten aanklagen. Misschien, als zijn contract was afgeloopen, en hij zich op een veiligen afstand van Parijs bevond, zou hij zijn wraaklust botvieren, en de gewaande rekwerkers aanwijzen als Raffles en diens helper. Voor het oogenblik scheen hij er zich toe te bepalen, Raffles scherp in het oog te houden.

— Onze vriend Baxter schijnt ondeugende plannen te koesteren! zeide Raffles op zachten toon, toen hij een oogenblik later weder met Brand in de kleedkamer stond, die hun was afgestaan.

— Ik wilde dat hij maar weer 'n Londen zat! bromde Brand voor zich heen. Ik weet niet wat mij zegt dat het niet goed zal afloopen dit keer!

— Wat bedoel je — voor hem?

— Van hem is geen sprake! Voor ons natuurlijk! Ik geloof dat het noodot hem op onzen weg heeft gevoerd, uist hier in Parijs, waar het mij langzamerhand benauwd om het hart wordt, vooral nu jij je waanzinnige plannen met betrekking tot dien diamant niet uit het hoofd wil zetten!

— Daar denk ik niet aan, Brand! hernam Raffles kortaf. En je moet nu wel begrepen hebben, dat juist de aanwezigheid van Baxter die onderneming ten zeerste vergemakkelijkt.

— Daar wordt gebeld, Edward. De pauze is afgeloopen!

Raffles opende de deur, luisterde eens, trok glimlachend zijn hoofd weer terug, en zei, nadenkend, met een schittering in zijn grijze oogen:

— Mijnheer Baxter schijnt deze voldoening van zijn nieuwsgierigheid te stelen boven de aanschouwing van wat er thans zal moeten volgen! Ik hoor hem tenminste nog steeds lachen. Men ziet hem misschien voor een schatrijken Yankee aan! Nu, laat hij zijn gang maar gaan! Ik ken Baxter als een man die op zijn dienstreisjes het nuttige met het aangename weet te vereenigen en ditmaal zal hij het bezuren dat verzeker ik je! Hij mag niet meer uit het oog worden verloren. Brand van nu af aan, en als hij naar Londen terugkeert, moet hij zich bitter berouwen, dat hij ooit zoo dwaas is geweest het Kanaal over te steken!

Op dat oogenblik ging de deur van de kamer aan het einde van de gang open, en de beide heeren verschenen weer.

En Raffles hoorde Baxter heel duidelijk zeggen:

— Tot half twaalf dan! Ik reken stellig op Uw aangenaam gezelschap!

De deur ging dicht, en de beide politiemannen kwamen aanloopen door de gang, en daalden de trap weer af naar de stallen, door Brand voor alle veiligheid op den voet gevolgd, die er zich van wilde overtuigen, dat Joshy niet met Grandbois zou spreken.

Pas toen de beide heeren hunne plaatsen in de loge weer hadden ingenomen voelde hij zich betrekkelijk gerust.

Toen de jongeman, reeds geheel voor zijn nummer gekleed, naar de gemeenschappelijke kleedkamer terugkeerde, nadat hij, in zijn mantel gewikkeld bij den ingang van de stallen staande, de verrichtingen van Henderson had gevolgd die, slechts gekleed in een panterhuid, met het grootste gemak van de wereld de zwaarste toeren verrichtte, vond hij Raffles verdiept in de lezing van een avondblad. Ook hij had over zijn dun tricot van blauwe zijde een warmen mantel geworpen, in afwachting van het sein, dat hem naar den circus zou roepen.

— Iets belangrijks? vroeg Brand, toen Raffles zelfs niet opzag.

— Och neen — ik geloof niet dat het veel te beduiden heeft! antwoordde Raffles levendig, de krant dichtvouwend en in den binnenzak van zijn overjas stekend. Onze vriend Baxter gaat morgenochtend den Blauwen Emir eens bezichtigen! En hij wil zich dan tevens doen inlichten aangaande de beveiligingsmiddelen! En drie dagen daarna gaat hij weer naar Londen terug, verzadigd van kennis, en volkomen op de hoogte van de toe-

standen hier! Een grappenmaker, die Baxter! Hoe laat was ook weer de afspraak?

— Half twaalf, als ik het goed verstaan heb! antwoordde Brand. Heb je lust om van de partij te zijn?

— Misschien! antwoordde Raffles langzaam een paar malen armen en beenen krachtig uitstrekkend, na zijn mantel te hebben afgeworpen. Laten wij maar naar benden gaan, Brand over vijf minuten zal het onze beurt wel zijn. Dan laten wij het veld aan onzen braven Henderson, die daar uist terugkeert, met de deuken van de auto zeker nog in zijn rug!

— Ze hebben het ding vanavond wel wat zwaar gemaakt! bromde de reus misnoegd; er zaten twee heel dikke dames in, en nog drie mannen! Het grapje zal bij elkaar wel een vijfduizend kilo hebben gewogen!

— Nog maar een paar dagen, James, en je hoeft geen auto's meer over je heen te laten rijden! zeide Brand, hem glimlachend op den breeden schouder kloppend, terwijl de reus naar den ruwen handdoek greep om zijn bezweet bovenlichaam af te drogen.

Toen zij de trap afdaalden naar de stallen, passeerden Raffles en Brand Joshy, die, met het eene been over het andere geslagen, een sigaret rookte en hen met zijn zwarte oogjes volgde.

— Ik weet niet wat het is, maar het gezicht van dien kerel bevalt me nog steeds niet! zeide Brand hoofdschuddend. Hij voert iets tegen ons in het schild, daar verwed ik mijn hoofd onder! Hij kan het blijkbaar Henderson nog niet vergeven, dat die hem zoo leelijk bij den strot heeft gehad op dien avond, toen hij het kleine gedrocht dwong, te bekennen waar Kyriapoulos was — en ons neemt hij het kwalijk, dat wij, zoo niet rechtstreeks, dan toch langs een omweg, bewerkt hebben, dat de Griek hem niet langer geld kon geven voor zijn diensten!

— Wij zullen voor hem oppassen! antwoordde Raffles eenvoudig. Wist je dat hij in het politieblad signaleerd is geweest?

— Ik wist er niets van — maar het verwondert me volstrekt niet! Maar hoe kan jij dat weten?

— Ik was gisteren op het hoofdbureau van politie — terwijl jij en Henderson oefenden! antwoordde Raffles langs zijn neus. Ik had daar iets te doen — wat ik je binnen een uur waarschijnlijk wel nader zal verkaren! Ik behoef je niet te zeggen dat ik me vermomd heb. Om kort te gaan — ik wilde inzage heb.

ben van de misdadigersalbums van de laatste jaren, en in den jaargang van 1923 vond ik ook het portret, den vingerafdruk en het zondenregister van onzen vriend Joshy! Hij heeft al vijf jaar gevangenisstraf achter den rug, wegens medeplichtigheid aan inbraak en berooving op den openbaren weg! En nu begrijp ik ook pas de beteekenis van den blik, dien de Fransche Commissaris zooeven op hem wierp bij het langs gaan, die moest zeker beteekenen: „Pas op dat je niet opnieuw begint, vriend, want we houden je in het oog!”

— Nogmaa's — het verwondert mij volstrekt niet! hernam Brand schouderophalend. Ik heb nog zelden zulk een gemeene tronie gezien, en zulke verraderlijke oogjes. Maar daar wordt gebeld, Edward — en daar zijn onze voorgangers al. Laten wij ons haasten.

Twee minuten later, alsof zij het hun geheele leven hadden gedaan, zwaaiden en wentelden de twee vrienden aan het drievoudige rek, en zooals e ken avond barstten telkens de toejuichingen los van het talrijke publiek dat den circus bijna tot de laatste plaats vulde.

Telkens als Raffles even kon stilstaan, om zijn handen droog te wrijven aan den doek met hars bestreken, wierp hij een vluchtigen blik naar de loge waar Baxter gezeten was en dan verscheen er telkens een zonderling glimlachje

om zijn lippen, als van iemand die zich in het geheim ergens over verkneukelt.

De tijd verstreek, het nummer eindigde in een orkaan van applaus, en de beide mannen sprongen luchtig weg, wierpen in de brèede gang aanstonds hunne warme mantels om, begaven zich snel naar de kleedkamer, en verkleedden zich daar.

Het was kwart over elfen, toen zij hun daagsche kleeren weer hadden aangetrokken, en gereed waren om den circus te verlaten.

Toen zeide Raffles tot Brand:

— Wacht hier een oogenblikje, Brand — ik ben weer in enkele minuten terug

En voor de verwonderde Brand iets had kunnen vragen, had Raffles het vertrek verlaten, hij was inderdaad binnen enkele minuten weer teruggekeerd en zeide opgewekt:

— Baxter soupeert in het restaurant „De Dooede Rat”.

— Waarom wilde je dat weten?

— Omdat het mij sterk interesseert! En kom nu vlug mee!

— Waarheen?

— Naar „De Dooede Rat”.

Brand wilde iets zeggen, maar Raffles keek hem op zulk een eigenaardige wijze aan, dat hij zijn mond weder dichtklapte, zwijgend zijn overjas greep en zijn hoed, en Raffles volgde, die zeer veel haast scheen te hebben.

HOOFDSTUK III.

De ramp van den Blauwen Emir.

De Fransche bladen zijn er altijd als de kippen bij, om zelfs het geringste te vermelden, wanneer het slechts gasten van de hoofdstad betreft.

En zoo kon het dan niet anders, al was ook zoo veel mogelijk geheimhouding betracht door den betrokken persoon zelf, of de Parijze-

naars namen er bij hun ontbijt meesmuilend kennis van dat mijnheer Phileas Baxter, Hoofdinspecteur van Scotland-Yard, een vrij aanzienlijk deel van den nacht had besteed aan een grondig onderzoek van de Place Pigalle en omstreken, dat w! dus zeggen van pretmakend Parijs, de streek die gelegen is

ook alweer op de grens van de stad zelve en het befaamde Montmartre.

Hij bleek verscheidene etablissementen te hebben bezocht, in gezelschap van een paar politieautoriteiten, maar die schenen hem, naarmate de nacht vorderde, langzamerhand verlaten te hebben.

Sommige bladen wisten mede te deelen, dat mijnheer Baxter zich omtrent dien tijd niet zeer wel had gevoeld, en haastig een taxi had laten voorkomen, die hem gelukkig veilig en wel afzette in zijn hotel.

En den volgenden dag was hij althans volkomen hersteld, want juist op het afgesproken uur, om elf uur in den morgen, hield de fraaie limousine van den Parijschen hoofdcommissaris stil voor den juwelierswinkel van monsieur Delarue, dadelijk daa na gevolgd door een tweede auto, en met nog andere heeren van de politie, stapte Baxter, Marholm, een paar inspecteurs en hoofdbeambten uit, ten getale van omstreeks acht personen, en traden binnen.

Zij werden met veel strijkages ontvangen door den heer Delarue in eigen persoon, die aanstonds begon met een kleine toespraak, waarin hij de beveiligingsmiddelen beschreef, welke men had genomen, om er volkomen zeker van te zijn, dat de Blauwe Emir niet gestolen kon worden.

Inderdaad, de acht heeren konden er zich persoonlijk van overtuigen, dat zij de straatdeur niet meer konden openen, nadat zij waren binnengetreden, want een der winkelbedienden, daar geposteed, moest eerst een goed verstopt hefboompje overhalen, onder het bereik van zijn hand, alvorens men de zware straatdeur, versterkt met dikke koperen roeden, die het uitsnijden van een ruit nutteloos maakten, aan de binnenzijde weder kon openen.

Monsieur Delarue wees er voorts op, dat alleen hij in staat was, de smalle, stalen deur in den achterwand van de etalagekast te openen, met een specialen sleutel, die hem nimmer verliet, zoolang de kostbare diamant zich daar bevond.

Hij deed voorts uitkomen, dat een inbreker, die zich de moeite zou geven van een naburig huis een tunnel te graven tot onder de kast, al zijn moeite tevergeefs had gedaan, want de onderkant van de etalageruimte bestond uit een plaat van gewapend beton, niet minder dan drie decimeter dik, zoodat het volkomen onmogelijk was, hier doorheen te breken, tenzij men weken lang voor zich had, temeer daar over deze betonlaag nog een dikke

pantserplaat was heengelegd, zooals ze gebruikt worden ter bekleeding van oorlogsschepen, die op zichzelf ongeveer vijf centimeters dikte had.

Voor den zijwand, grenzend aan het naburige huis, golden juist dezelfde voorzorgsmaatregelen.

En het bolronde gelaat van den juwelier glansde van voldoening, toen hij vervolgde:

— Pas na het sluiten van de zaak open ik zelf de deur, in den achterwand van de etalagekast, neem zelf den kostelijken diamant met het schaalje uit de kast, nadat het roluijk voor het met ijzerdraad versterkte raam is neergelaten, en breng hem zelf, vergezeld van mijn compagnon, naar de safe — en ik zou den inbreker willen zien, die erin slaagde, haar daar weg te halen! Hij zou over bovennatuurlijke gaven moeten beschikken.

De heer Delarue wischte zich even het voorhoofd, verzocht wat ruimte, draaide de deur open met zijn sleutels, toonde de dikte van de pantserplaat, die den achterwand vormde, en vervolgde toen, als een uitlegger bij een kermistentje:

— Nemen wij nu voor een oogenblik aan, dat bandieten, die snel komen aanstormen in een auto, al en tegelijk met bijlen en koevoeten een stormloop ondernemen op de voorruit! Wat geschiedt er dan?

— De ruit breekt! antwoordde Baxter, met zijn gorgelend, vet lachje.

— Ongetwijfeld, mister Baxter! De ruit zal breken, maar bij de eerste aanraking van het ijzeren vlechtwerk wordt er een electrisch contact tot stand gebracht, het middenstuk van de etalage klapt bliksemsnel omlaag en de schaal met den diamant verdwijnt in een soort van betonnen kistje, terwijl wij al den tijd hebben om de politie te telefoneren, tenminste wanneer de bandieten dan al niet haastig op den loop zijn gegaan! Gelieve U zelf te overtuigen, mijnheer Baxter en raak van binnen uit het vlechtwerk slechts even met Uw wandelstok aan.

Een beetje onhandig hief Baxter den wandelstok op die hem nooit verliet, stak dien door het deurtje, en raakte het dikke ijzeren vlechtwerk aan, hetwelk de vingerdikke spiegelruit beschermde.

Op hetzelfde oogenblik verdween de diamant als bij tooverslag uit het gezicht met schaal en a als door een valluijk.

— Dat is knap — dat is heel knap! zeide Baxter verbluft. Daarover zal ik spreken met den voorzitter van onze eigen juweliers-

vereeniging. Hoe komt het zaakje weer te voorschijn?

— Eenvoudig door op dezen knop hier te drukken, mijnheer Baxter! antwoordde Delarue trots, en zijn witte, dikke wijsvinger raakte een beenen knopje aan, terzijde van de uitstalkast en onmiddellijk rees de schaal weer omhoog en op het zwarte lapje fluweel flonkerde opnieuw de kolossale diamant in zijn overheerlijke kleurenpracht.

— Kolossaal! gromde Baxter bewonderend. Het is werkelijk buitengewoon. Maar neem nu eens aan — ik veronderstel maar — dat hier als heeren gekleede dieven binnentreden, zooals dat tegenwoordig meer gebeurt, die eensklaps hun revolvers trekken en Uw personeel daarmee in bedwang houden?

— Wel, zij zouden het heele personeel kunnen neerleggen zonder dat het mij iets zou deren! antwoordde Delarue koeltjes. Ik bedoel natuurlijk — het zou verschrikkelijk zijn, maar daardoor zouden zij den diamant nog niet kunnen benaderen. Want ik zeide U reeds, dat de deur hermetisch gesloten zou zijn, en de tweede deur, die naar mijn privé-kantoor voert, kan ik van mijn kantoorstoel af sluiten! Wend Uw blik slechts even naar boven! U ziet daar een kleine, ronde opening, met glas afgesloten! Welnu, die bevindt zich juist ter hoogte van de plaats waar ik voor mijn bureau zit, en ik kan den geheelen winkel overzien! Zoodra zich dus het minste voordoet, trek ik aan een handgreep, ook de kantoor deur sluit zich, waarbij ik er U op wijs dat zij van staal is, en de misdadigers zijn gevangen als ratten in de val!

— Maar Uw bedienden zijn dood! zeide Baxter langs zijn neus weg.

— O, zij kunnen zich verdedigen! merkte Delarue op. Allen zijn van revolvers voorzien! Bovendien liggen er nog twee van die wapens onmiddellijk voor de hand op een plankje achter de toonbank die gij daar ziet.

— Mijnheer Delarue, ik kan niet anders zeggen of gij hebt gedaan wat er maar mogelijk was! zeide Baxter na eenigen tijd. En het moet voor mijn collega, mijnheer Grandbois een groote geruststelling zijn, dat gij dat prachtige steentje zoo goed laat bewaken! Ik taxeer het wel op 60 karaat!

Delarue werd bleek van verontwaardiging, toen hij herhaalde:

— Zestig karaat, mister Baxter? Wel, geslepen als de diamant is, weegt hij nog altijd honderd tien! Hier, overtuig U zelf, en zeg mij of gij ooit zoo iets schoons gezien hebt!

— Nog bevend van opwinding stak hij zijn beide korte armen door het smalle deurtje, reikte voorover, en greep niet zonder moeite den diamant met de schaal, die hij Baxter onder den neus hield met de woorden:

— Zoudt gij nu nog denken, mijnheer dat die diamant slechts zestig karaat weegt?

Baxter had de schaal heel voorzichtig aangenomen, nam den diamant in zijn dikke vingers, bekeek hem van alle kanten, woog hem op zijn handpalm liet zijn blikken over de aanwezigen gaan, en liet een sissend geluid hooren, dat zeker zijn bewondering te kennen moest geven.

Maar toen viel zijn oog op een ander juweel in de uitstalkast, en hij zeide, met het hoofd in die richting knikkend:

— Maar daar is iets, dat bijna net zoo groot is, misschien nog wel grooter!

— Valsch, mijnheer Baxter, zeide Delarue met een glimlachje, terwijl hij even keek naar een grooten, schijnbaar volmaakt zuiveren, zeer witten diamant, die pendant maakte met een robijn van dezelfde grootte in een anderen hoek. Gij moet wel begrijpen dat wij het niet gaarne zouden wagen, in den tegenwoordigen tijd, onze echte diamanten op die wijze ten toon te stellen, hoe goed zij dan ook verzekerd mogen zijn! Maar de Blauwe Emir — ik verzeker U dat die echt is!

— Ontlast mij er dan maar spoedig weer van — ik heb niet graag zulke dure dingen in de handen! zeide Baxter, met zijn vet lachje, terwijl hij den juwelier de schaal weder ter hand stelde.

Deze plaatste haar weder met groote zorg op de kleine, ronde verhooging in het midden van de etalagekast, sloot toen de stalen deur, liet den zonderling gevormden sleutel zien, die met een stevigen stalen ketting aan een sterken riem om zijn middel was bevestigd, en zeide vol trots:

— Gij die Londen kent, mister Baxter — gelooft gij dat mijn collega's daar hunne juweelen zoo goed bewaken?

— Ik betwijfel het, mijnheer! antwoordde Baxter volmondig. En ik maak U mijn compliment! Zoudt gij mij nog iets meer van Uw inrichting kunnen laten zien?

De juwelier wilde reeds hoffelijk bevestigend antwoorden, toen Grandbois, die zijn horloge geraadpleegd had, met zijn beminne-lijk lachje van gastheer zeide:

— Het spijt mij, waarde collega, maar dit genoegen zult gij dan tot later moeten uitstellen, onze tijd is beperkt en ik herinner U

er aan, dat gij om half twaalf een onderhoud zoudt hebben met den prefect!

— Dat is waar! riep Baxter verschrikt uit. Voor geen goud zou ik dat onderhoud willen missen. En een prefect laat men natuurlijk niet wachten!

— Wij zullen er U in de auto heenbrengen, en komen U ook weer halen. Ik wijs er U op dat gij om half een oefening zult bijwonen van de bereden politie in het Bois de Boulogne!

— Ik verheug er mij al op! riep Baxter blij. Mijnheer Delarue, Uw dienaar! Ik ben U zeer verplicht, en ik maak U nogmaals mijn compliment! Ha — dit is de deur die niet open wil, dat is waar ook! Zij zit vast als een muur! Nogmaals mijn compliment — gij zijt een waar genie! Een vesting zou gemakkelijker door een man zijn in te nemen!

De winkelbediende bij zijn hefboompje maakte een hoffelijke buiging, trok achter zijn rug het koperen voorwerpje over, en nu kon de deur geopend worden, en het gezelschap trad weder op straat, en nam in de auto's plaats, die een oogenblik daarna wegreden.

Boven alles uit klonk het bulderende, rollende lachje van den Engelschen hoofdinspecteur.

Er kon, sedert het illustre gezelschap vertrokken was, omstreeks een uur verlopen zijn, toen een van de bedienden opmerkzaam werd door het zien van zijn patroon, die midden in den winkel stond, en als verdwaasd naar iets scheen te kijken, dat hij in zijn hand hield.

Het zag er uit als een visitekaartje van groot formaat.

De bediende kwam nieuwsgierig een weinig naderbij en hoorde hem iets mompelen, en nu pas zag hij, dat zijn rood gezicht groenbleek was.

— Wat is er, mijnheer Delarue? vroeg hij ongerust. Een brief met slechte tijding ontvangen als ik vragen mag?

Zonder iets te zeggen stak Delarue zijnen eersten bediende het witte stukje papier toe:

De jongeman slaakte een kreet van verwondering en schrik.

Hij hield een stukje carton in de hand, fijn geplaceerd, met ronde hoeken, en daarop stond geschreven, met een krachtige hand het enkele woord:

„Raffles”.

De bediende stond wel een halve minuut als een standbeeld met het kaartje in de hand, voor hij stotterend kon uitbrengen:

— Wat heeft dat te beteekenen? Dat is

immers die verschrikkelijke Engelsche diamantendief, voor wien niets veilig is?

Deze woorden schenen den juwelier tot bezinning te brengen.

Hij liet een soort van gebrul hooren, tastte zich naar het hoofd, en schreeuwde:

— Dat ding haalde ik daarnet uit mijn zak, tegelijk met wat klein geld! De sleutel! De sleutel!

Hij stak zijn hand in zijn zak, haalde den eigenaardig gevormden sleutel te voorschijn, maar zijn hand beefde zoo, dat zijn bediende hem moest helpen om den sleutel in het slot van het stalen etalagedeurtje te steken.

Met verwilderde oogen trok Delarue het deurtje naar zich toe, en slaakte een scort van kermende zucht van opluchting, toen hij daar nog altijd den reusachtigen diamant zag schitteren op het zwarte fluweel.

Maar hij scheen zich door betasting, door het van nabij zien van het kostelijk kleinood te willen overtuigen dat het er nog inderdaad was. Hij nam de schaal uit de etalage, nam den diamant van het fluweel af, draaide hem om en om...

Eensklaps viel de zilveren schaal met een kletterend geluid op den glanzend gewreven parketvloer.

De juwelier werd zoo mogelijk nog bleeker, diepte met trillende vingers een fijn toetsdiamantje uit zijn vestzakje, dat was vastgemaakt aan een steeltje van hard hout, kraste heel voorzichtig over den steen, den kostbaren Blauwen Emir, en steunde:

— Valsch! Een waardeloos vod! Ik ben bestolen! De Blauwe Emir is weg!

Het woord had dezelfde uitwerking als de roep van brand in een overvol hotel midden in den nacht.

De verkoopsters slaakten kermende kreten, of gilden als bezetenen, terwijl zij radeloos heen en weer liepen, en de bedienden, al schreeuwden zij er dan niet bij, liepen even hard heen en weer en elkander in den weg, wilden allen tegelijk telefoneeren, gaven raadgevingen, en een hunner wilde zelfs de deur uitsnellen, toen de eerste bediende brulde:

— Niemand verlaat den winkel! Ik zal zelf telefoneeren om politie.

Reeds rinkelde de telefoon, en men bracht water aan den rampzaligen Delarue, die bijna van zijn stokje dreigde te vallen, en dien men snel een leunstoel onder de trillende beenen had geschoven, waarin hij steunend neerviel.

— Om half elf was de steen nog echt! kermde hij. Ik durf er op zweren! Nu zie ik ook pas

dat de vorm niet volkomen dezelfde is. Ik weet ook zeker dat er minder facetten aan geslepen zijn! Groote hemel — wat moet ik aanvangen? Ik durf den Sultan niet onder de oogen te komen! Morgen zou hij hier zijn om persoonlijk den steen in ontvangst te nemen! Ik ben geblameerd — ik ben mijn goeden naam kwijt!

— De Sultan had den steen toch nog niet betaald! zoo trachtte een der bedienden hem onhandig te troosten.

— Dat helpt mij nogal veel! schreeuwde de juwelier op woesten toon. Wil je mij dol maken! Ik moet zorgen dat het ding weer terecht komt! Ik heb het toch zelf met goed geld betaald! En ik verlies vijftig procent winst — hoor je dat? Vijftig procent, verwenschte ezel! Waar blijft de politie nu? Wat zei ik ook weer? Om half elf was de steen echt — ik heb hem toen in mijn handen gehad, zelf op de schaal gelegd, — dus in dat halve uur — Maar dat kan immers onmogelijk! Dan zou ik mij in een gekkenhuis moeten laten opsluiten — dan zou ik zelf niet meer weten wat ik deed!

Delarue had er dit alles hortend en stotend uitgebracht met zijn dikke, witte vingers woelend in zijn vuilgrijs haar, dat anders in een keurige scheiding om zijn ronden schedel lag, en hij vervolgde:

— De deur is altijd dicht geweest, dat heele halve uur. Kan iemand het tegenspreken? Neen, dat kon niemand.

Alle bedienden, zeven in getal, waren van des morgens tien uur reeds aanwezig geweest en allen hadden zij gezien hoe omstreeks een half uur later de patroon kwam aandragen met den kostelijken steen, dien hij zoo-even uit de safe had genomen.

Allen hadden zij gezien hoe hij het juweel wel vijf minuten in de handen had rondgedraaid, alsof hij het liefkoosde en het zeer nauwkeurig had onderzocht met zijn loupe.

Dat de Blauwe Emir toen reeds valsch zou zijn geweest, was volkomen ondenkbaar — het was eenvoudig onmogelijk. Een man als Delarue vergiste zich in dergelijke dingen niet.

En ofschoon niemand nog iets waagde te zeggen, dachten zij toch allen hetzelfde: indien de steen echt was, toen Delarue het deurtje opende om hem in tegenwoordigheid van de politiemannen uit de etalage te nemen, dan moest hij tijdens dat bezoek verruild zijn.

Dat kon natuurlijk door niemand anders gedaan zijn dan door den eenige die den steen in zijn handen had gehouden.

En dat was de Londensche hoofdinspecteur

van politie geweest! En het viel hun nu in, hoe Baxter een kort oogenblikje de aandacht had afgeleid, door te spreken over een anderen grooten diamant in de etalage, waarnaar allen toen gekeken hadden.

Maar was zooiets wel mogelijk?

Kon het zijn, dat zulk een hoogstaand man zich een zeer ongepaste en gevaarlijke grap had veroorloofd?

Een hunner waagde een opmerking in dien geest tot den half versuften Delarue, die eensklaps op zijn beenen stond, naar de telefoon waggelde, met sidderende vingers in de telefoonrings bladerde en toen den prefect van politie opbelde.

De bedienden, die op een klein hoopje bijeenstonden, als een kudde schapen, die gezamenlijk den rug wenden naar den storm, hoorden hem met afgebeten woorden eenige zinnen uitstooten, en toen ontviel de hoorn aan zijn hand, hij draaide zich om en stotterde met moeite:

— Baxter is volstrekt niet bij den prefect geweest! Hij is we het gebouw binnengegaan, zoodra hij uit de auto stapte, maar hij moet het door een achterdeur aanstonds weder verlaten hebben, want niemand heeft hem bij den prefect aangediend. Hoofdcommissaris Grandbois kwam juist vijf minuten geleden om hem weer af te halen, en vernam toen zelf voor het eerst, dat Baxter er heelemaal niet was geweest, en hij was er stom verbaasd over, want hij had hem zelf de groote deur zien binnentreden!

— Dan is er ook niet meer aan te twifelen, mijnheer Delarue —

— Dan was het mijnheer Baxter —

— die den Blauwen Emir verruild heeft!

Deze zinnen werden door drie verschillende bedienden half uitgeschreeuwd, en allen voelden hun beenen onder zich trillen.

De verschrikkelijke waarheid begon langzamerhand duidelijk te worden, voor allen die daar als verpletterd neerzaten, of leunden tegen de toonbank, met strakke gezichten wachtend op de politie.

Dat kaartje was natuurlijk niet door een ongeluk in den zak van Delarue geraakt.

Ook dat moest er zijn ingestopt tijdens het bezoek van de politiemannen.

En dat kon niet anders gedaan zijn dan door denzelfden man, die de beide steenen op zulk een onnavolgbare stoutmoedige en handige wijze had verruild.

Dat wilde dus zeggen — Phileas Baxter was John Raffles!

En toen dit goed doordrong tot mijnheer Delarue, deed hij wat hij reeds eenigen tijd had willen doen, en viel met een kreunende zucht in zwijm.

Nog geen uur later werd het raadsel althans voor een deel opgelost.

Want voor het hoofdbureau van politie hield een taxi stil, een heer zonder baard stapte er uit met een verwilderd gelaat en

uitpuilende oogen, en zonder hoed, die naar binnen wanke de, op schorren toon naar mijnheer Grandbois vroeg, voor hem werd geleid, en nauwelijks verstaanbaar hijgde:

— Ik ben Phileas Baxter van Scotland Yard — betaal als 't u blijft even de taxi voor mij, want ik heb geen cent meer! En zorg dat ik een kaartje krijg voor de eerste de beste boot naar Londen!

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rookers.

HOOFDSTUK IV.

Parijs in opschudding.

De Lichtstad had in den laatsten tijd vrij wat opzienbarende zaken beleefd, zooals de vreedzame rede van Briand te Genève, Josephine Baker, de Negerdanseres, de vrijspraak van Mevrouw Lepin, die haar man had doodgeschoten uit overwegingen van huishoudelijken aard, een paar schandalen in de groote wereld — maar dit alles zonk volkomen in het niet naast den zeldzamen diefstal van den Blauwen Emir.

Het ergste was misschien wel, dat er maar heel weinigen waren, die den Sultan van Marokko, of zelfs Delarue beklagden.

Of om nog juister te zijn — het beklag bestond misschien wel, maar het ging volkomen onder in den stroom van verbazing over zooveel onbeschaamde stoutmoedigheid!

De plaats innemen van een hoofdinspecteur — hem eenvoudig oplichten — hem zijn prachtige baard afscheren — en dan in zijn plaats op hem gelijkend als een tweelingbroer, brutaalweg een juwelierszaak binnenstappen, zich daar een diamant laten toonen van honderd-

duizenden waarde, en die dan bliksemsnel verruilen tegen een waardeloos waarschijnlijk in enkele dagen gefabriceerd vod — het was iets om er bijna respect voor te krijgen!

Want zoo is nu eenmaal de menschelijke natuur — zij bewondert liever, zelfs in het booze dan dat zij den benadeelde beklagt!

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat de politie onmiddellijk een uitgebreid onderzoek instelde ofschoon dat eigenlijk niet eens noodig was, want alles had zoo knap en logisch in elkaar gezeten, dat er weinig te onderzoeken meer overbleef; terwijl bovendien de rampzalige Baxter 'zelf, ontdaan van het mannelijk sieraad waarop hij zoo trotsch was, een verklaring aflegde, die voor onzekerheid geen ruimte meer overliet.

Hij had inderdaad eenige plaatsen van vermaak bezocht, zooals hij zeide om „een studie te maken van Parijs bij Nacht"; hij wist ook zeer goed dat hij tenslotte in „De Doode Rat" terecht was gekomen, en daarboven, in het kleine, zwaar vergulde zaaltje, was hij eens-

klaps een weinig onwel geworden hij had zich verontschuldigd, een behulpzaam kellner had hem de trap afgeholpen, en was zoo vriendelijk geweest voor een taxi te zorgen.

Mijnheer Grandbois dacht van die vriendelijkheid van den kellner het zijne, maar hij liet Baxter kalm voortgaan, die verder nog verklaarde, dat hij reeds in de auto zoo elendig was geworden als aan boord van een schip, wanneer het stormt, schier zijn bewustzijn had verloren, en er nog maar een vaag besef van had, dat de auto ergens in een stille buitenwijk, die hij in het geheel niet kende, stilhield, waarop de chauffeur en een andere man, dien hij nog in het geheel niet gezien had hem binnenshuis brachten.

Van dat tijdstip af herinnerde hij zich niets meer, totdat hij eensklaps, dienzelfden morgen, was wakker geworden in een hem totaal vreemd vertrek, op een matras in een kamer, waar zich voorts niet het minste meubelstuk bevond.

Hij waggelde overeind, strompelde naar een deur, opende die, en bevond binnen vijf minuten tijds, dat hij was in een huis, dat pas kort geleden was afgebouwd, maar nog niet bewoond. De kalk was nog nat, en het was zelfs nog niet behangen!

Toen hij weer terugkeerde in het vertrek waar hij op de matras had gelegen, viel zijn oog pas op een groot stuk papier, dat met punaises tegen den wand was gestoken. Hij had het meegebracht en de commissaris las toen de volgende woorden:

„John Raffles excuseert zich bij U, dat hij Uw amusement gisterennacht zoo ruw heeft onderbroken, maar het was onvermijdelijk voor het doel dat hij nastreefde. Wat Uw baard betreft dien hij U afknippte — gij zult hem spoedig genoeg weer terug hebben gekregen.”

Nu, dit liet aan duidelijkheid niets te wenschen over, en nog altijd zag Baxter den toeleg niet. De naam van Raffles stond er hem borg voor, dat er iets ernstigs moest zijn voorgevallen!

Al zijn zakken waren totaal geledigd hij had alleen nog maar zijn legitimatiepapieren, en het kostte hem nog vrij wat moeite, een chauffeur te bewegen hem op crediet naar het hoofdbureau van politie te rijden.

Hij had zich onderweg langs den winkel van mijnheer Delarue laten rijden, daar had hij alles vernomen, en nu wenschte hij niets liever, dan maar spoedig weer terug te keeren naar zijn veilig Londen — nu bleek, dat die drommelsche Raffles, zijn eeuwige vijand, zich hier

in de Lichtstad ophield, en hem zel's hier diep ongelukkig maakte en den spot met hem dreef!

In een stad als Parijs kunnen soortgelijke dingen natuurlijk onmogelijk geheim worden gehouden, en de bladen vonden de zaak zoo merkwaardig, dat zij er een geheele extra editie aan wijdden.

Raffles bevond zich te Parijs!

Hij was er althans nog den dag tevoren geweest, en het was zeer wel denkbaar, dat hij de hoofdstad des lands nog niet verlaten had, al was er hem natuurlijk veel aan gelegen, den Blauwen Emir zoo spoedig mogelijk te gelde te maken, of, indien dit niet mogelijk bleek, den kostbaren steen tenminste in veiligheid te brengen.

Want dat Raffles inderdaad den diamant in zijn bezit had — er was niemand die er ook maar een oogenblik langer aan kon twifelen, na hetgeen Baxter zelf had medegedeeld, in de vruchteloze hoop, dat zijn jammerlijk avontuur geheim zou worden gehouden door de politieautoriteiten.

Wat de hoofdcommissaris betreft — mijnheer Grandbois had reeds sedert eenige dagen rondgelopen met een gevoel, dat wel geen vaste overtuiging was, maar dan toch een sterk vermoeden, dat de gevreesde Engelsche Gentleman-Dief iets uitstaande had met de voorvalen van de laatste weken: den cocaïne-smokkelhandel, den tragischen dood van den geheimzinnigen Griek Kyriapoulos, en misschien ook wel die raadselachtige verwoesting met dynamiet van het afgelegen huis in Battignolles hetwelk, naar de politie steeds gemeend had, bewoond werd door eerbare lieden, op wie volstrekt niets viel aan te merken.

Nu was het slechts de vraag, waar men dien geheimzinnigen Engelschman te zoeken had, die den legendarischen „Roode Pimpernel” naar de kroon stak, misschien zelfs overtrof.

En mijnheer Grandbois werd niet tot groote geestdrift geprikkeld door de opmerkingen van mijnheer Baxter, die maar telkens herhaalde, dat hij evengoed zou kunnen trachten, een naald in een hooiberg te zoeken, als Raffles in het reusachtige Parijs met zijn paar millioen inwoners.

Maar Grandbois was niet de eerste de beste, en hij overwoog — maar dit kwam niet in de bladen te staan, daarvoor paste hij wel op! — dat er in elk geval nog andere personen in Parijs moesten bestaan die met Raffles in aanraking waren gekomen, die wellicht wisten

wie hij was, wat hij deed, waar hij zich op-hield.

Hij begon natuurlijk zooals zijn plicht was, een nauwkeurig onderzoek te laten instellen bij alle diamanthandelaren, niet alleen te Parijs, maar ook in steden als Antwerpen en Amsterdam, zelfs te Londen juist zooals dat indertijd geschied is voor den Rosen Diamant. Het resultaat was negatief, zooals hij overigens wel verwachtte. Al was hij geen Londensche Politieautoriteit, hij had toch reeds te veel van Raffles gehoord om niet te weten, dat deze niet de domheid zou begaan, den reeds alom bekenden diamant ten verkoop aan te bieden op gevaar af, dat de eerste de beste handelaar hem deed arresteeren.

Maar het moest nu eenmaal gedaan worden, al was het slechts, om de openbare meening gerust te stellen.

Tezelfder tijd werd een geheel legertje rechercheurs gemobiliseerd, die niets anders te doen hadden dan geheel Parijs af te zoeken, wat de hotels en de logementen zelfs de kleinste pensions betreft.

Ieder hünner kreeg een gedeelte van een wijk voor zijn rekening, die hij zeer goed kende, en trok aan het werk — met denzelfden uitslag. Men vond natuurlijk heel wat lieden van verdachte herkomst die veiligheidshalve maar voor een paar dagen in het cachot werden gestopt, maar een voor een moest men deze personen weder vrij laten, op tien of twaalf na, die inderdaad bleken, allesbehalve gewenschte vreemdelingen te zijn, waarvan meer dan de helft nog iets met de justitie te vereffenen had.

Als men dit een resultaat wilde noemen, dan was het er ook een, maar de hoofdzaak werd intusschen niet met dit onderzoek bereikt. Want hoewel geen enkele politieautoriteit, in welk werelddeel dan ook een portret, of zelfs maar een goede persoonsbeschrijving van Raffles bezat, zooals hij er in de werkelijkheid uitzag, en iets dergelijks ook nooit bezeten heeft, althans voor zoover wij weten, zoo was het toch niet aannemelijk, dat het dozijn personen dat men had vastgehouden, den langgezochten avonturier in zijn midden telde. Niet minder dan negen hadden er gitzwarte oogen en dit eene wist men althans met zekerheid van Raffles: zwarte oogen had hij heel stellig niet.

Wat de drie anderen betreft — er was een klein gebocheld ventje bij, een armzalig, mismaakt mannetje, voormalig circuspiaas, de tweede hoestte erbarmelijk, en scheen het

eindstadium van tering bereikt te hebben, en de derde was een geweldige dikzak, die zeker tweehonderd-vijftig pond woog. En al was men overtuigd van Raffles' wonderbaarlijke kunde om zich te vermommen — hij kon zich toch niet twee voet inkorten, driemaal zoo dik worden als hij werkelijk was, of tering voorwenden.

Met dat al begon mijnheer Grandbois eraan te twifelen, of hij op die wijze wel ooit den langgezochten, gevaarlijken Engelschman in handen zou krijgen, toen er zich plotseling iets voordeed, twee dagen na den onbeschaamden diefstal, die zoo handig was voorbereid, hetwelk de zaken eensklaps een geheel ander aanzien gaf.

Het was omstreeks elf uur in den morgen, toen zich een kleine man met zwarte muizen-oogjes op het hoofdbureau van politie voegde die er krachtig op aandrong onmiddellijk bij mijnheer Grandbois te worden toegelaten, daar hij hem iets van het grootste belang in verband met den roof van den Blauwen Emir had mede te deelen.

Die man was Bernard Joshy, de August de Domme van het Circus Medrano.

En hij drong zoolang aan, tot de brigadier eindelijk mijnheer Grandbois ging waarschuwen, die ongeduldig beval dien man onmiddellijk bij hem toe te laten.

Wat drommel — het onderzoek liep toch zeker niet zoo vlot, dat men het recht had, al was het maar de geringste mogelijkheid eener belangrijke ontdekking, af te wijzen.

En zoo stond Joshy, met zijn hoed in zijn handen voor den hoofdcommissaris, aanvankelijk weinig op zijn gemak, en Grandbois moest hem tweemaal verzoeken te gaan zitten, voor hij het waagde op een punt van een stoel plaats te nemen.

Hij had zich, zeker om een goeden indruk te maken, keurig aangekleed.

Hij droeg lichtgrijze slobkousen, wildlederen handschoenen, een keurig wandeltoilet, hij had een modernen wandelstok bij zich, en hij was met de grootste zorgvuldigheid geschoren.

Grandbois nam hem een oogenblik scherp op, en begon toen vriendelijk:

— Wel mijnheer, mijn brigadier zegt mij, dat gij mededeelingen te doen hebt inzake den roof van den Blauwen Emir. Is dat zoo?

— Dat is zoo, mijnheer! En mijn mededeelingen zijn van het grootste gewicht, dat verzeker ik U. Ik heb in de bladen gelezen dat men Raffles verdenkt van den roof!

— Men verdenkt hem niet alleen, mijnheer,

maar het is zeker dat hij het gedaan heeft, hetgeen immers duidelijk blijkt uit het briefje, hetwelk hij in het onbewoonde huis heeft achtergelaten, waarheen hij dien ongelukkigen mijnheer Baxter had gebracht!

De oogen van Joshy begonnen fel te schitteren, terwijl zijn ruige wenkbrauwen ver de hoogte ingingen, toen hij opmerkte:

— Daar wist ik niet eens iets van! Dat heb ik dan zeker niet gelezen! Nu, des te beter. Want ik kan U zeggen, mijnheer, waar Raffles zich ophoudt.

Grandbois kwam half uit zijn gemakkelijken stoel overeind, en even trilde zijn hand, waarin hij een groot potlood vasthield, toen hij opgewonden uitriep:

— Zeg mij dat dan onmiddellijk, mijnheer, en ik kan U zeggen dat wij U zeer verplicht zullen zijn!

Joshy kneep zijn oogen bijna heelemaal dicht, deed een kort lachje hooren en hernam:

— Dankbaarheid is zeker een mooi ding, mijnheer, en ik zou ze weten te waardeeren. Maar ik wil U de waarheid wel zeggen — aan die dankbaarheid alleen heb ik weinig! Is het waar dat er een belooning van vijftienduizend goudfrancs is uitgelooft voor de aanwijzing van den dader?

— Dat is zoo, mijnheer — dat heeft de politie gedaan! Maar mijnheer Delarue heeft er nog eens persoonlijk tienduizend goudfrancs bijgedaan, en dit bedrag vermeerdert hij met eenzelfde som, wanneer de aanhouding van den dader leidt tot het terugvinden van den ongeschonden diamant.

Joshy werd bleek van aandoening bij het hooren van die groote bedragen, maar hij beheerschte zich zoo goed mogelijk en ging voort:

— Veronderstel eens, mijnheer, dat de man die U de aanwijzingen geeft, nog een appeltje te schillen heeft met de Justitie! Zou men hem zijn straf kwijtschelden, denkt u?

Grandbois liet een zacht gefluit hooren, keek zijnen bezoeker eens met wat meer opmerkzaamheid aan, en antwoordde toen langgerekt:

— Dat zou natuurlijk afhangen van den aard van het gepleegde misdrijf!

— Men zou kunnen aannemen, dat het alleen bestond in — een poging om iemand een ongeluk te laten krijgen!

— Omschrijf het eens nader, wat ik U verzoeken mag!

— Wel, laten wij eens aannemen, dat een schatrijk heer er belang bij heeft dat een dame van zijn kennis, die vroeger zijn mede-

plichtige is geweest, maar die hem den rug heeft toegekeerd, tijdelijk aan de circulatie wordt onttrokken en dat... de man, over wien ik zooeven sprak, zich aanbood, dat werkje op te knappen. Nemen wij verder eens aan, dat hij dit deed, door het paard iets in geven, waarop die medeplichtige in den circus kunsten maakte, zoodat het steigerde en haar afwierp, en zij een hoofdwonde opliep, zoodat ze nu nog in het gasthuis ligt —

Grandbois hief zijn hand op, en riep plotseling uit, op een toon van verbazing:

— Stil eens even! Bedoelt gij de vrouw Jacqueline Duparc, die thans in het ziekenhuis van Lariboisière verpleegd wordt?

— Die is het, mijnheer!

— Dan was het dus geen ongeluk, maar een aanslag?

— Laten wij zeggen: een mislukte aanslag!

— En gij zijt degeen die het paard wild maakte?

— Dat was ik!

— En de man die U opdracht gaf?

— Dat was de Griek Kyriapoulos, de cocaine-smokkelaar!

— Weet gij wel dat gij hoog spel speelt, door dit te bekennen?

— Dat weet ik — en daarom heb ik ook die paar dagen lang geaarzeld. Ik wist dat ik er een paar jaren gevangenisstraf mee riskeerde, misschien wat minder, maar tenslotte bedacht ik, dat de politie toch zeker wel iets door de vingers zou zien, als ik haar aanstonds wist te vertellen, waar zij Raffles en ook zijn helpers kan vinden!

— Misschien was die meening niet geheel onjuist! zeide Grandbois langzaam. O, ik beloof U nog niets, maar ik geloof toch wel dat wij het eens zouden kunnen worden, als inderdaad die aanwijzingen ons van nut waren!

— Ik moet zekerheid hebben, mijnheer! hernam Joshy met vaste stem. Uw belofte is mij natuurlijk voldoende, want gij zijt een man van eer, naar ik aanneem, maar zonder die krijgt gij dan ook uit mijn mond niet te hooren waar Raffles is.

— Hebt gij niets anders op Uw kerfstok? vroeg de hoofdcommissaris, zijn bezoeker scherp opnemend.

— Wat ik misdaan heb, mijnheer — dat heb ik geboet! antwoordde Joshy kortaf. Gij kunt er het register op naslaan.

— Uw naam?

— Bernard Joshy!

— Wacht een oogenblik!

Hij drukte op een knop, een agent verscheen,

de hoofdcommissaris gaf een kort bevel, en toen bleef het wel een kwartier lang volkomen stil in het groote vertrek, want Grandbois was weder gaan werken en scheen zijn bezoeker vergeten te hebben.

Joshy draaide zich onrustig heen en weer op zijn stoel, totdat de agent weer terugkwam met een vel papier in zijn hand, hetwelk hij voor Grandbois neerlegde met de woorden:

— Hier is het uittreksel, mijnheer!

Grandbois nam het vel papier op, las het door, vestigde zijn doordringende oogen weder op Joshy en zeide tenslotte:

— Nu weet ik tenminste met wien ik te doen heb! Nu, gij hebt Uw straffen uitgezeten, en in dit opzicht hebt gij dus volstrekt niets te vreezen. En luister nu. Ik geef U hierbij mijn woord van eer, dat wij van den aanslag op Jacqueline Duparc geen werk zullen maken, als gij mij nu aanstonds inlicht. En dat niet alleen, maar de belooningen zullen U ook zonder een centime mindering dadelijk worden uitbetaald, zoodra wij Raffles hebben kunnen arresteeren. En dan komt er nog tienduizend goudfranc bij, als wij erin slagen, ook den diamant terug te vinden!

— Dat is een woord naar mijn hart! riep Joshy met schitterende oogen uit. En ik weet dat ik volkomen op Uw woord kan rekenen. Nu dan — Jacqueline en Raffles kennen elkander heel goed en zij weet wie hij is!

— Hoe weet gij dat?

— Ik heb eenigen tijd geleden een gesprek kunnen afluisteren tusschen haar en Raffles!

— Bezoekt hij haar?

— Vrij geregeld. Trouwens, over twee dagen zal zij als genezen kunnen worden ontslagen. Gij ziet dus zelf dat de val van het paard niet zooveel te beteekenen had.

— Maar het doel was toch zeker om het ongelukkige schepsel den nek te laten breken! riep de hoofdcommissaris met stemverheffing. Nu, wij zullen dit laten rusten! En nu het voornaamste: wat doet Raffles, en waar kan ik hem vinden?

Joshy stond op, en zeide bijna plechtig, zoozeer was hij overtuigd van den ernst van het oogenblik:

— Raffles treedt op dit oogenblik met zijn twee helpers als acrobaat op in het Circus Medrano!

HOOFDSTUK V.

De arrestatie.

Het moet gezegd worden dat mijnheer Grandbois met de grootste omzichtigheid te werk ging, toen hij zijn maatregelen beraamde voor de arrestatie van den langgezochten, gevaarlijken Brit.

Den geheelen dag verkeerde hij in een toestand van groote spanning, teweeggebracht door het vooruitzicht, zich met roem te kunnen beladen, en te verrichten, wat nog slechts zelden aan de Engelsche politie was gelukt.

En dan nog lieten die domooren hun prooi weer aanstonds ontsnappen, maar hij had er een duren eed op gezworen, dat Raffles hem niet uit de handen zou glippen, als hij hem maar eenmaal had.

In den loop van den dag ervoer hij een kleine teleurstelling, toen het bij voorzichtige navragen bleek, dat „de sterke man” dien eigen morgen zich tamelijk ernstig verwond had bij een repetitie, en niet in staat zou zijn, om dien avond op te treden.

Mijnheer Grandbois zette zich echter over

dien tegenslag vrij spoedig heen, want die sterke man was toch maar een helper, wiens verblijfplaats men spoedig genoeg zou ontdekken, als maar eerst Raffles in verzekerde bewaring was gebracht.

Want uit de breedvoerige inlichtingen van Joshy was hem duidelijk gebleken, dat althans een van de helpers van Raffles slechts een blind werktuig was, van een buitengewone kracht wat het lichaaam betreft, maar die, geheel alleen staande en aan zichzelf overgelaten onmogelijk lang in staat zou zijn, om zich uit de handen der politie te houden.

Dit was dus iets van later zorg.

Het spreekt vanzelf dat mijnheer Grandbois met de uiterste stilzwijgendheid en geheimzinnigheid te werk ging, en zelfs mijnheer Medrano niet op de hoogte wilde brengen van zijn plannen, uit vrees, dat die drommelsche Engelschman iets zou gaan vermoeden, en zich door de vlucht zou weten te redden.

Het behoeft nauwelijks gezegd, dat Grand-

bois het wel zoo aangenaam zou hebben gevonden, indien het hem mogelijk ware geweest, Raffles in zijn woning te arresteeren, maar de wetenschap van Joshy strekte helaas niet zoover, dat hij die woonplaats aan den hoofdcommissaris wist mede te deelen.

Een of tweemaal had hij gepoogd, Raffles tersluiks na te gaan, maar dit was telkens op een volkomen mislukking uitgelopen.

En zoo moest de arrestatie wel plaatsvinden in den circus, en Grandbois had zich voorgenomen, dadelijk in te grijpen zoodra de beide artiesten hunne kleedkamers zouden hebben verlaten, na hun nummer te hebben gemaakt. Op die wijze zou Medrano er ook de minste schade van hebben.

Niet minder dan acht man, in burger gekleed, werden reeds om half acht naar den circus gezonden, onder bevel van een inspecteur, maar Grandbois zelf wilde er bij aanwezig zijn, en van zijn zegepraal genieten.

Deze mannen kregen streng bevel, zich volstrekt niet bij de stallen te vertoonen, alvorens zij zouden worden geroepen, en zoo werden zij over verschillende rangen verdeeld, en de afspraak was, dat zij zich, terwijl het nummer van Raffles aan den gang was, afzonderlijk naar de stallen zouden begeven, om daar de bevelen in ontvangst te nemen van den inspecteur.

En zoo voorzichtig was mijnheer Grandbois, dat hij deze maatregelen pas ter elfder ure bekend maakte, opdat geen gebabbel van een der agenten de zaak zou doen mislukken.

Het was precies half acht, toen de acht agenten in burgerkleeding achtereenvolgens een kaartje namen, en hunne plaatsen gingen innemen in den circus.

Grandbois en de inspecteur volgden.

En al hield de hoofdcommissaris ook van paarden, — hij genoot van al dat schoons toch maar spaarzaam, want zijn zenuwen waren te zeer gespannen.

Hij vreesde nog ieder oogenblik voor een mislukking, hij dacht aan de mogelijkheid dat Joshy hem voor den gek zou hebben kunnen houden, al kon hij volstrekt niet inzien, waarom de clown dit zou hebben gedaan, hij overwoog, dat Raffles misschien lont geroken had, en reeds naar Londen was gevlucht.

En hij haalde pas weder verlicht adem, toen het eerste nummer na de pauze weder begon, nadat de eerste pikeur had aangekondigd, dat er nog een ander nummer moest vervallen, behalve dat van de sterke man, die spijkers doorbeet, en ankerkettingen stuksloeg.

En daar klonk de muziek, die de komst van de beide rekwerkers aankondigde.

En al had Grandbois in zijn leven ook heel wat beleefd, en talrijke arrestaties tot stand gebracht, hij voelde zijn hart toch kloppen, toen daar de beide mannen in hun dunne glanzende tricots kwamen aanspringen en gratieus bogen.

Dat was dus die vermaarde, wonderbaarlijk begaafde dief, die tot wanhoop van de politie in zijn land, nog steeds zijn misdadige praktijken voortzette, die millioenen gestolen had, en die ook weer millioenen had weggeschonken, want dat zeide men ofschoon mijnheer Grandbois hieraan niet erg wilde gelooven.

Die grootste moest het zeker zijn, met zijn blond haar, en de hoofdcommissaris had zich Raffles eigenlijk grooter gedacht. Dat was alweer een bewijs, hoe weinig men toch kon afgaan op de beschrijvingen, die van hem gegeven werden!

Hij keek tersluiks naar den inspecteur die drie rijen lager zat, en die nu aanstonds opstond, en wegsloep naar den uitgang.

En op verschillende plaatsen in den circus, deden nog acht mannen hetzelfde, en tenslotte vertrok ook hij, en de tien mannen vonden elkander terug achter het zware gordijn, hetwelk den ingang van de stallen afsloot van de arena.

En nu werd het natuurlijk wel noodzakelijk, zich bekend te maken, want Directeur Medrano kwam verbaasd aanloopen bij het zien van dat groepje ernstige, hem volkomen vreemde mannen. Grandbois nam hem onmiddellijk ter zijde, en fluisterde eenigen tijd met hem, en de inspecteur zag hoe Medrano wanhopige gebaren van spijt en ongeloof maakte, en tenslotte scheen toe te geven, zeer tegen zijn zin.

Wat kon het hem schelen wie die acrobaten waren, nu zij een attractie van zijn programma vormden? Wat had hij te maken met diefstallen van diamanten? Maar natuurlijk, als de heeren het noodzakelijk achtten, dan moesten zij doen wat hun plicht hun voorschreef.

Grandbois verkreeg de belofte dat Medrano aan niemand iets zou mededeelen van het doel zijner komst, en toen werden vlug en zoo veel mogelijk zonder opzien te baren, de noodige voorbereidselen getroffen, terwijl op een afstand Joshy met een gemeenen lach van triomf op zijn witgepleisterd gezicht toezag.

Het was heel jammer dat de kerel er niet bij was, die hem bijna zijn keel had toegeknepen,

om hem het geheim te ontrukken van de verblijfplaats van Kyriapoulos — maar ook hij zou den dans niet ontspringen!

En de verraderlijke schurk genoot bijna nog meer van zijn wraak, dan van het vooruitzicht op het fortuintje dat hem wachtte.

De agenten werden in de gangen verdeeld, op veiligen afstand van de kleedkamer der beide mannen, want zij mochten geen hunner ontmoeten op hun weg.

Zoo verliepen nog tien minuten in groote spanning, en toen kwamen de beide acrobaten terug, met hunne dikke jassen over hun tricots, en verdwenen in hun kleedkamers.

Er volgde nog een kwartier van bijna ondukbare spanning, toen ging de deur weer open, de twee mannen traden te voorschijn, — en onmiddellijk wierpen zich van alle kanten uit de halfduistere gang, acht mannen op hen.

Er ontstond een heftige worsteling in de smalle, slechtverlichte gang, men hoorde vrouwen schreeuwen, en toen riep boven alles uit de bevelende stem van Grandbois:

— Politie! Laat niemand zich hiermee bemoeien, of het zal hem slecht vergaan!

De grootste van de beide acrobaten verdeedigde zich uit alle macht, maar tegen de overmacht was hij niet bestand, en tenslotte werd hij geboeid, en liet zich met gebogen hoofd, de lippen op elkaar geknepen en een diepen rimpel in het voorhoofd, wegvoeren.

De tweede man, die een goed bokser bleek te zijn, had een paar agenten weten neer te slaan, maar de anderen zaten hem op het lijf als jachthonden een everzwijn, en tenslotte moest ook hij den strijd opgeven.

Er was reeds gezorgd voor auto's, en zoo spoedig het maar ging werden de beide gevangenen naar beneden gebracht, langs den artiestenuitgang naar buiten gevoerd en in de gereedstaande auto's geduwd.

Grandbois volgde in zijn eigen wagen, en sprak nog heel kort met Joshy, die gevolgd was, na snel een jas te hebben aangeschoten, en met een van begeerte trillende stem vroeg:

— Is het in orde, mijnheer? Mag ik morgen mijn geld komen halen?

— Je kunt morgen krijgen wat er op de arrestatie was gesteld — maar de tienduizend francs natuurlijk pas als wij ook den diamant gevonden hebben!

Hij gaf den chauffeur van zijn auto een wenk, en de wagen reed weg, de andere achterna.

Omstreeks twintig minuten later stonden de beide arrestanten tegenover den hoofdcommissaris, somber, stevig geboeid, en bewaakt

door een viertal agenten, met de revolver op de heup — want mijnheer Grandbois kende zijn mannetjes!

Hij liet zich welbehagelijk achter in zijn stoel vallen, deed een greep in zijn sigarenkistje, stak den brand in een fijne Havana, blies een paar rookwolkjes uit, en begon:

— Waarde John Raffles, ik verhoovaardig mij niet spoedig op mijn goede vangsten, maar toch geloof ik te mogen zeggen, dat ik ditmaal een goeden slag heb geslagen! En laten wij nu maar aanstonds met de deur in huis vallen — vertel me maar eens, waar je den diamant gelaten hebt, want als je eerlijk opbiecht zal je dat waarschijnlijk, tenminste wat Parijs betreft heel, wat straf schelen!

De gevangene had bij het hooren van die woorden langzaam het hoofd opgericht, en keek nu den hoofdcommissaris aan met een mengeling van wantrouwen en verbazing.

Toen gromde hij:

— Wat wilt gij van mij? Over welken diamant spreekt gij? En waarom noemt gij mij John Raffles?

Grandbois maakte een gebaar van ongeduld en zeide toen schouderophalend met een spotlachje:

— Ik zou dat nu maar laten! Houdt ons alsjeblieft niet langer op dan volstrekt noodig is! Nogmaals: wat heb je met den Blauwen Emir uitgevoerd?

De gevangene keek eerst zijn makker eens aan op wiens gelaat zich de grootste verbazing afteekende, toen den hoofdcommissaris, en toen barstte hij uit:

— Dat U me gearresteerd heeft — dat laat ik gelden! Maar van een diamant weet ik niets af! En nog veel minder waarom U mij John Raffles noemt! Om U de waarheid te zeggen had ik op een arrestatie volstrekt niet meer gerekend — ik dacht dat de zaak verjaard was. Nu, ik heb me vergist — en ik heb een stommitieit begaan, door het voorstel van mijn collega aan te nemen! Als hij zelf was opgetreden, zou het mij niet overkomen zijn, dat verzeker ik U!

Nu was het de beurt van Grandbois om zeer verwonderd op te zien.

Hij voelde een zeer onbehagelijk gevoel over zich komen, en wendde zich tot zijn inspecteur die zooeven was binnengetreden.

Maar toen voelde hij zich door toorn overmannen, en hij bulderde, met zijn vuist op de tafel slaande:

— Tracht mij niet om den tuin te leiden, Raffles. Zulke grappen gaan misschien in

Londen op, maar niet in Parijs. Wil je bekennen wat je met den diamant hebt uitgevoerd?

— Ik heb nooit iets met een diamant uitstaande gehad! riep nu de arrestant, woedend. Ik heet niet Raffles, maar ik heet Pierre Chaudois! Tien jaren geleden heb ik den schoft neergeslagen, die mij mijn vrouw wilde ontselen. Ik ben toen uit Frankrijk gevlucht, ik heb over de geheele wereld rondgezworven als acrobaat — en ik ben nu teruggekeerd, een paar maanden geleden, omdat zij mij gezegd hadden dat, wat jullie wel een misdrijf zullen noemen, verjaard was. Willen jullie bewijzen hebben, ga naar mijn woning, onder vraag mijn vrouw en mijn twee jongens! Is die Raffles getrouwd, voor wien je me aanziet?

Grandbois was vaalbleek geworden. Hij begon iets te vermoeden van den waren samenhang, ofschoon hij zich in de verste verte niet kon begrijpen, wat er eigenlijk geschied was, en hoe Raffles had kunnen ontdekken, wat er tegen hem was beraamd.

Hij trommelde zenuwachtig met zijn vingers op tafel en keek den man die tegenover hem stond aan, alsof hij op den bodem van zijn ziel wilde lezen.

Toen vroeg hij kortaf:

— Je adres in Parijs?

— Ik ogeer sedert veertien dagen in „Le Lion d'Or” — het is een klein logement in de Rue du Trahoir, een paar huizen van de Rue de Richelieu! antwoordde de man knorrig.

De commissaris wisselde op gedempten toon een paar woorden met een brigadier, die op zijn schellen weder was binnengekomen en die dadelijk weder vertrok waarop hij hernam, met zijn potlood spelend, en een hand onder het hoofd gestut:

— En vertel mij nu, wat de waarheid is! Denk er om dat wij ons hier niet laten bedriegen! Of je nu Raffles bent of Chaudois zal wel spoedig genoeg blijken!

De man haalde de schouders op, en zeide op grimmigen toon:

— Als U het mij maar laat verklaren, zal ik U wel zeggen, hoe het in zijn werk is gegaan, en waarom U me heeft kunnen arresteren.

— Vertel dan maar op! beval Grandbois, zich weder achteroverwerpend in zijn stoel, bijna niet langer in staat om zichzelf te beheerschen nu hij zoo geslingerd werd tusschen hoop en vrees.

— Welnu dan, vanmiddag omstreeks drie uur kwam er een man in het logement waar ik logeer, die zijn naam niet wilde noemen, en alleen maar zijn artiestennaam opgaf, dien

ik natuurlijk wel ken. Ik wist dat hij sedert een dag of drie, vier, optrad bij Medrano als rekwerker, met een vriend van hem. Hij wilde mij volstrekt alleen spreken en ik was nieuwsgierig naar wat hij me te vertellen zou hebben.

— Beschrijf hem mij eens! zeide Grandbois, op denzelfden brommerigen toon.

— Wel, ik zal niet zeggen dat hij sprekend op mij leek, want dat is wat overdreven, maar ik merkte toch dadelijk dat hij grijze oogen had evenals ik, en bijna net zoo gebouwd was. Alleen had hij zwart haar met een heel klein beetje grijs op zij, en het mijne is rossig!

Grandbois liet een zenuwachtig lachje hooren, en schreeuwde triomphantelijk:

— Daar heb ik je! Daar verspreek je je leelijk! Is dat soms rossig haar, wat je daar op je kop hebt! Ha ha, mijnheer Raffles — nu zie je wel, dat zelfs de slimste rakkers zich wel eens vergaloppeeren!

— Als mijnheer zich maar eens de moeite wilde geven mij te laten uitspreken! merkte de gevangene sarcastisch op. Ik zou het zeker al zelf hebben kunnen doen, als mijn handen vrij waren geweest en als ik had overweg gekend met het ding, want het zit stevig vast, dat weet ik zeker! Laat een van de agenten de pruik maar eens losmaken die ik draag en die hij me gegeven heeft!

Op een zwijgenden wenk van den hoofdcommissaris trad een agent op den man toe en niet zonder moeite slaagde hij er in, de pruik los te maken, die op kunstige wijze, nauwsluitend op het hoofd was vastgemaakt — en toen verscheen een hoofd met bijna vuurrood haar, waardoor het gelaat van den man aanstonds een geheel andere uitdrukking kreeg — want het zwarte haar was glad en glanzend geweest, maar het roode, het echte daarentegen stond overeind en krulde.

Opnieuw was Grandbois verbleekt, want hij begreep nu wel, dat hij inderdaad voor het lapje was gehouden, en dat er een persoonsverwisseling moest hebben plaatsgehad.

Op ruwen toon beval hij:

— Ga voort met je verhaal!

— De man nam me dus apart, want hij had mij iets mede te deelen, wat niemand anders mocht weten, zoo zeide hij, en deed mij toen het volgende voorstel: Ik zou vanavond in zijn plaats optreden, met mijn helper. Ik zeide hem, dat die juist iets had aangenomen in een kermis tent, om tenminste iets te eten te hebben, waarop hij weer verzekerde, dat hij dat wel wist, maar dat hij er een hoog bedrag voor

over had, om mijn kameraad daar vrij te koopen voor vanavond! Hij bood mij duizend francs in goud. Hoort U dat? Duizend goudfrancs, mijnheer! En als U nu weet, dat ik al drie maanden zonder vast engagement rondloop en maar nu en dan hier en daar wat weet op te pikken, dan zult U wel begrijpen, dat ik mij niet veel moeite gaf om naar de reden te informeren!

— Dat had e juist wel moeten doen! riep Grandbois woedend.

Chaudois haalde slechts de schouders op en zeide met verbeterd woede:

— U heeft makkelijk praten! Ik zou U wel eens willen zien als Uw arme vrouw vermagerd, en Uw jongens schreeuwen om voedsel!

— Het is goed! viel de politieambtenaar hem ruw in de rede. Vertel verder! Hoe legde hij het je uit? Gaf hij in het geheel geen verklaring?

— Hij zei zooiets van dat hij vanavond absoluut iets anders moest verrichten, dat geen uitstel kon dulden, maar dat hij zijn engagement zou kwijt zijn, en daarmee een heel groot bedrag, als hij vanavond niet bij Medrano zou optreden. Nu moet U weten dat ik hem heb zien werken — wij art esten mogen overal vrij binnenlopen, want geld voor een entree hebben wij niet te missen — en ik wist wel dat ik niet in zijn schaduw kon staan. Ik loop naar de vijftig, en dan ben je niet veel meer waard als acrobaat, en zeker niet aan het rek! Ik was dus al dadelijk een beetje wantrouwig vooral toen er gesproken werd van die pruik, en dat ik sprekend op hem moest gelijken, maar ik zei U reeds, dat ik vo komen eerlijk wil zijn, en ik herhaal dus dat het me niets kon schelen, wat hem dreef! Ik nam het voorstel gretig aan, hij paste mij een paar pruiken op, die hij al had meegebracht, hij knoeide wat aan mijn gezicht met een kwastje, dat hij bevochtigde met een kleurloze stof, hij trok mijn wenkbrauwen een beetje door en toen ik in den spiegel keek, schrok ik bijna want nu geleek ik op hem als een tweelingbroer.

— En je vriend? Was die er dan bij?

— Neen, maar ik stuurde onmiddellijk een boodschap naar zijn huis en gelukkig konden wij hem nog bijtijds bereiken. Hij was dolblij met zijn tweehonderd vijftig goudfrancs die ik hem beloofde, want hij is nog een piepjong kereltje, en als hij alleen optreedt is tien of vijftien goudfrancs al zoowat het meeste wat hij kan beuren! Nu, ik nam dus aan, om een uur of zeven kwam die vreemde snoeshaan terug, grimeerde mij eigenhandig, deed het-

zelfde met mijn kameraad, die op zijn vriend moest lijken — en de rest zult U zelf wel beter weten dan ik!

De commissaris sloeg zwijgend tot vier malen toe met zijn gebalde vuist zoo hard op zijn bureau, dat het dreunde, en toen pas gromde hij, bijna stikkend van woede:

— Dus voor den gek gehouden! Belachelijk gemaakt! O, die duivelsche Engelschman! Maar sprak hij er dan heelemaal niet van dat je waarschijnlijk gearresteerd zou worden?

— Met geen woord! Anders had ik het heel zeker niet aangenomen!

— Kon hij dat weten — dat van den manslag?

— Ik zou niet weten op welke wijze! Als hij het wist — dan is hij de grootste schurk die er op twee beenen rondloopt, en als ik hem te pakken krijg —

Op dit oogenblik ging de deur weer open nadat er geklopt was, en een agent overhandigde Grandbois een briefje met de lakonieke boodschap:

— Groote haast!

Grandbois keek een oogenblik naar het hem onbekende handschrift, scheurde driftig den brief open, keek naar de handteekening, en las in zijn verbaasdheid en toorn halffluid voor:

„Mijnheer de Hoodcommissaris.

U zult nu wel tot de ontdekking zijn gekomen, dat ik mij een kleine grap heb veroorloofd, en ik hoop en verwacht stellig, dat U aanstonds Pierre Chaudois, en zijn vriend weder in vrijheid zult stellen, die natuurlijk part noch deel hebben aan wat gij mij ten laste legt! En als gij nogmaals zulke aardige complotten uitwerkt, met Uw helpers, zooals de heer Joshy er een was — dan zou ik U aanraden, dit niet te doen in Uw eigen vertrek, hetwelk zich al buitengewoon goed leent om in den schoorsteen een microfoon te laten afhangen, die een luisteraar in staat stelt, het geheele gesprek van A tot Z af te luisteren!

Inmiddels. met verschuldigde hoogachting,

UEdele Dienstwillige Dienaar

John Raffles.”

— Dan heeft hij het ook niet geweten, en het is zijn geluk! gromde Chaudois!

— Ik vind duizend goudfrancs heel goed betaald, mijnheer Chaudois! zeide de hoofdcommissaris nijdig.

Weer ging de deur open, de agent, die door

den politieambtenaar was weggezonden zooveel, keerde terug, en rapporteerde:

— Het klopt, mijnheer! Hij is getrouwd en hij heeft twee zoons, en zijn kostbaas zegt dat hij hem heel goed kent, al jaren, en dat er werkelijk iemand bij hem op bezoek is geweest vanmiddag, die om zeven uur met nog een anderen man terugkeerde. En wat den manslag betreft — het misdrijf is juist eergisterennacht om twaalf uur verjaard!

— Dan bof je bijzonder, vriend! zeide de commissaris droogjes. Ja, dan heb je eenige

akelige oogenblikken doorgebracht, en al had je niet moeten ingaan op dat vreemde voorstel we zijn toch wel verplicht — je onze verontschuldiging aan te bieden! Agenten, maakt die boeien los, — zij kunnen gaan! Nog iets! Wie bracht dat briefje?

— Het werd van uit een taxi toegereikt aan een agent voor de deur, mijnheer!

— Aanstonds is hij het zel. geweest! gromde Grandbois. De duivel hale hem — hem en zijn kameraads — en den Blauwen Emir er bij!

**Wilt U Uw vriend of Uzelven een welkom geschenk
geven, koop dan een blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK VI.

Joshy's wraakplan.

Nog zelden was August de Domme zoo vroeg uit de veeren geweest als op den morgen, volgend op den avond van zijn verraad.

Hij gevoelde zich opgewekter dan ooit, en floot een circusdeuntje, terwijl hij zich haastig aankleedde, en de woning verliet, die hij sedert eenige weken betrokken had in een groot pension in de Rue Lafayette, teneinde zoo dicht mogelijk bij het Circus te zijn.

Hij vond den hemel blauwer dan ooit, de zon schitterde zooals hij nog nooit gedaan had, en op weg naar het hoofdbureau van politie berekende hij, wat hij met zijn vijftienduizend francs alzoo kon uitrichten — want dat men den gestolen diamant spoedig terug zou vinden stond bij hem vast, nu men Raffles eenmaal had.

Met zijn wandelstokje zwaaiend, het bolhoedje achter in den nek trad hij de vestibule van het sombere hoofdbureau binnen, en verzocht bij den hoofdcommissaris te worden toegelaten.

Hij noemde zijn naam, en het kwam hem voor alsof de dienstdoende brigadier, die hem aandiende, hem met een slechts met moeite verborgen spotlachje nakeek.

Een oogenblik daarna stond hij voor Grandbois, die achter zijn lessenaar was gezeten, en hem met hoogopgetrokken wenkbrauwen aanzag, en zwiigend op een stoel wees.

Joshy maakte zijn diepste buiging, in de houding van een balletmeester, trok eens aan zijn boord, kuchte, en begon:

— Mijnheer de commissaris, het doel van mijn komst za U wel duidelijk zijn! Ik ben er persoonlijk getuige van geweest, dat de gezochte gisterenavond werd gearresteerd, en ik wilde nu gaarne een aanwijzing van U, waarop ik althans de uitgelofde vijftienduizend francs, voor oopig kan toucheeren!

Hij hield op, bij het zien van de uitdrukking op het gelaat van den hoofdcommissaris, die hem strak bleef aanzien, en een zonderling gevoel van onrust begon zich van hem meester te maken.

Toen vroeg Grandbois afgemeten.

— Heeft U soms de ochtendbladen al gelezen, mijnheer Joshy?

— Neen ik heb mij den tijd n'et gegund!

— Dat is hee jammer, anders zou U nu wel beter voorbereid zijn!

De clown werd grasgroen, en stotterde:

— Voorbereid? Waarop? Mijn hemel —

Raffles — is toch niet ontsnapt?

— O neen, dat kon hij niet!

— De hemel zij geprezen! Ik vreesde reeds —

— Hij kon het niet, want wij hebben hem heelemaal niet in handen gehad! voltooid Grandbois ijskoud den zin.

— Niet — in — handen — gehad? stamelde de clown terwijl hij een grooten zakdoek te voorschijn haalde en daar ijverig zijn gelaat mee ging afwisschen, dat plotseling bedekt was met kleine zweetdruppeltjes

— Zooals ik zeg, mijnheer Joshy! Niet in handen gehad — of liever den verkeerde! Het was n'et Raffles, — het was iemand anders, dien hij in zijn plaats naar Medrano had gezonden, om daar zijn nummer af te werken!

— Maar dat is onmogelijk! Waarom verklaarde de man dat niet onmiddellijk bij zijn arrestatie! schreeuwde Joshy wanhopig!

— Het nood ot is tegen ons geweest, waarde heer. Hij vocht op zulk een natuurlijke wijze, omdat hij inderdaad meende, dat er reden was voor zijn arrestatie vanwege een manslag op een medeminnar, dien hij tien jaren geleden pleegde! Zoo ziet gij dat zelfs het toeval dien dekselschen Raffles te hulp komt, want het is buitengesloten dat hij iets van dien manslag kon weten. Trouwens — laat ik U maar zeggen, dat de arrestatie toch was doorgezet, al had de man nog zoo heftig geprotesteerd — zoo zeker waren wij van onze zaak.

Joshy plukte woedend aan zijn zakdoek, en vroeg toen op schorren toon:

— En hoe zit het nu? Hoe staat het nu met mijn vijftienduizend francs?

— We, die worden U door den neus geboord! antwoordde Grandbois doodkalm. U kent die uitdrukking toch zeker wel? Als gij ze soms niet mocht begrijpen: gij kunt naar dat geld fluiten, gij zult er nuchter van blijven, gij zult er Uw vingers niet aan blauw tellen! Ben ik duidelijk genoeg geweest? Wij wilden Raffles hebben, en aan een ander hebben wij niets. Uw tijd zal wel kostbaar zijn, mijnheer Joshy, en ik zou U hier niet gaarne noodeloos ophouden! Gij weet den weg naar den uitgang zeker wel te vinden?

Krijtwit stond de clown op, en stormde het

vertrek uit, zonder zelfs den hoofdcommissaris te groeten, die zich een weinig opgelucht gevoelde, nu hij een deel van zijn gal door zijn sarcastische wijze van spreken en zijn spot over zijn helper had kunnen uitstorten.

En Joshy, alsof hij het gebouw werd uitgegeeseld, snelde door de breede gang, en stond een oogenblik daarna op het trottoir, en in de nog stille straat, met een verwrongen gezicht, waarop nu een woeste wraakzucht te lezen viel.

Hij balde zijn trillende vuisten en steunde:

— Voor den gek gehouden! Bespot! O, maar hij zal het mij betalen, die vervloekte Raffles.

Hij keek om zich heen, wenkte een krantenjongen die luid schreeuwend voorbij holde, kocht een blad, sloeg met bevende vingers de bladen om, en vond eindelijk het uitvoerig bericht van wat er was voorgevallen!

Zeer waarschijnlijk had de politie de zaak liever in den doofpot gestopt maar Chaudois had blijkbaar gebabbeld, een paar journalisten hadden iets n den neus gekregen, en nu bevatte de *Matin*, het blad dat hij gekocht had, een uitvoerig relaas van het voorgevallene, en dat in bewoordingen, die nu niet bepaald al te vriendelijk waren voor den hoofdcommissaris Grandbois en voor zijn ambtenaren.

En daar las Joshy, hoe zijn gesprek met den hoofdcommissaris door Raffles moest zijn afgeluisterd en dat vond hij niet eens zoo verwonderlijk, bij nader inzien want zelf een minder schrander man dan de onvindbare Brit, had moeten begrijpen, dat een man als Joshy onmogelijk lang weerstand zou kunnen bieden aan de verleiding van die vijftienduizend goudfrancs, uitgelooft voor het aanwijzen van den dader en het vinden van den diamant. Hij had moeten begrijpen, dat Joshy den hoofdcommissaris zou gaan opzoeken, en hij had zijn maatregelen bijtijds genomen, om het gesprek dan te kunnen afluisteren door een zeer eenvoudige methode, en wel door een microfoon aan een geëidraad in den schoorsteen te laten afzakken. Verder was hij van de persoonsverwisseling, van het aanbod aan Chaudois en zijn makker, en van alle dingen die hij voor een groot deel in den circus zelf had beleefd, den avond te voren.

En nu was het spoor van Raffles schijnbaar weer volkomen uitgewischt! Geen sterveling vermoedde ook zelfs maar, waar hij zich kon ophouden, want den avond te voren reeds hadden hij en zijn vrienden het kleine logement verlaten, hetwelk zij in hun hoedanig-

heid van circusacrobaten bewoond hadden.

Joshy vouwde het blad langzaam op, bijna ziek van teleurstelling, haat en zelfvernederend, stak het in zijn binnenzak, en gromde:

— Hij s nog niet van mij af! Je zult eens zien, mijnheer Raffles, wat het beteekent, Joshy als vijand te hebben! Je zult me dien spot en dat leedvermaak van die ellendige kranten, tiendubbel en met woeker terugbetalen! Zij weten niet waar je bent? Ik weet het evenmin — maar ik weet iets anders, dat even kostbaar is! Jacqueline, je beschermeling, ligt nog in het gasthuis, en zal op zijn vroegst morgen worden ontslagen. Vandaag zul je haar dus nog wel eens gaan opzoeken, en daar je aan den directeur bevel hebt gegeven, niemand anders bij haar toe te laten dan je eigen kostbare persoon — nu zal het niet zoo moeilijk vallen je uit te vinden, al heb je je nog zoo gegrimeerd! En wij zullen eens zien, mijnheer de Gentleman-Inbreker, of ik niet in staat ben, iets beters te verrichten dan die stomelingen van de politie!

En met dit voornemen bezielde begaf Joshy zich dadelijk naar zijn woning terug, en liet de repetitie in den circus voor wat zij was, want hij kon nu zijn tijd waarlijk wel beter besteden.

Een oogenblik dacht hij er aan, de politie er aan te herinneren wat hij verklaard had aangaande Jacqueline Duparc en haar er op te wijzen dat zij Raffles misschien zou kunnen vatten, door dat gasthuis nauwkeurig in het oog te houden, waar hij zeker nog wel eens zou komen opdagen. Twee redenen hielden hem daar echter van terug. Ten eerste zou een groot vertoon van politiemacht een zoo slimmen en op alles bedachten man als Raffles onmiddellijk wantrouwig maken, en ten tweede wilde hij, Joshy, de eer ditmaal aan zich houden. En meer nog dan de eer alleen, want het was zeker dat Raffles den diamant had en daarenboven nog heel veel geld. Welk een zegepraal zou het voor hem zijn, den geminachten clown, als hij niet alleen Raffles kon berooven, maar hem ater ook nog in handen van de politie kon overleveren!

Hij zat wel een uur ang in diep gepeins verzonden voor zijn tafel, met het hoofd in de handen gesteund, alvorens hij een plan had uitgedacht, dat hem uitvoerbaar toescheen, en eindelijk meende hij iets gevonden te hebben.

Wanneer Raffles de vrouw overdag bezocht, op het gewone spreek-uur, zou hij, Joshy,

toch zoo goed als niets kunnen uitrichten en alleen zeker niet.

En misschien zou Raffles des avonds liever geen bezoek brengen, ten eerste omdat het dan gevaarlijker was, en ten tweede omdat de vrouw morgen toch het ziekenhuis zou verlaten.

Het eek hem dus het beste, het gebouw den volgenden dag van 's morgens af reeds nauwkeurig te bespieden en dan haar na te gaan, en te zien waar zij bleef. Natuur ijk zou zij vroeg of laat, maar waarschijnlijk vroeg, Raffles gaan bezoeken dien zij als helper en redder beschouwde, en zoo zou hij zelf op een gemakkelijke wijze het verblijf van zijn vijand ontdekken.

Het is waar dat de vrouw hem kende, maar ook hij was goed bedreven in de gr meerkunst, en hij zou wel zorgen dat Jacqueline geen wantrouwen zou koesteren.

En toen pas, toen hij dit plan had opge maakt, ging hij voor de verdere uitvoering zorgen huurde voor een halve week een kleine, snelle auto, die hijzelf kon besturen. zocht een goede vermomming uit, en besloot tenslotte, dat hij een chauffeursuniform zou aantrekken en op de auto een paar reclameborden zou aanbrengen, alsof het een wagentje was van een of andere firma.

Op die wijze zou het ook niet opvallen, als hij de stad in alle richtingen doorkruiste.

Dien dag begaf hij zich nog eenige malen naar het ziekenhuis, en eenmaal waagde hij het er zelfs op, aan te bellen, en te vragen of mejuffrouw Jacqueline Duparc reeds als genezen ontslagen was, en zijn brutaliteit leverde hem wel iets op, want hij vernam van de hoofdverpleegster, die juist door de vestibule liep, dat de jonge vrouw den volgenden dag nog voor het gewone visite-uur de inrichting geheel hersteld zou mogen verlaten.

Hij beloofde zichzelf dus op tijd te zijn, en minder dan ooit zou hij er nu de politie bijhalen, want het was volstrekt niet zeker, het was zelfs onwaarschijnlijk, dat Raffles zijn beschermeling zou komen afhalen. Hij moest immers zelf begrijpen dat hij zich aan het gevaar zou blootstellen, te worden opgewacht, nu de betrekkingen tusschen hem en Jacqueline Duparc bekend waren.

Maar in den loop van dien dag vernam Joshy iets, hetwelk zijn zekerheid weder een grooten schok gaf, en hem een oogenblik deed vreezen, dat zijn plan wellicht in duigen zou vallen. In een der weinige avondbladen die

Parijs telt, las hij namelijk, dat de politie de vrouw ondervraagd had, natuurlijk om uit haar mond te vernemen waar Raffles zich ophield.

Zij had echter op alle vragen geantwoord dat zij het volstrekt niet wist, dat zij zelfs den naam van Raffles niet kende, en geen woord geloofde van wat de bladen omtrent hem verhaalden.

Dit nu was klaarblijkelijk een leugen, en er bleek voldoende uit, dat de vrouw er niet aan dacht, den man in het verderf te storten, die haar aan den dood had ontrukkt, haar beschermd, en haar de hand boven het hoofd gehouden had.

Maar zou zij, eenmaal gewaarschuwd zijnde, nu wel naar Raffles heen gaan, zoo vroeg Joshy zich ongerust af. Zij moest toch immers begrijpen, dat men haar verklaring niet zoo zonder meer als de waarheid zou aanvaarden, en dat men haar in het geheim zou volgen zoodra zij het ziekenhuis verliet.

Daarover dacht hij zelfs nog een groot gedeelte van den nacht, terwijl hij onrustig heen en weer woelde op zijn matras, ter prooi aan allerlei wraakgedachten, en den volgenden morgen hielden zij nog altijd zijn geest bezig.

Maar hij dacht er niet aan zijn plan op te geven. Al zou het hem dagen, ja al zou het hem weken kosten — hij zou als een bloedhond het spoor van Raffles blijven volgen, en als Jacqueline zich niet aanstonds naar hem toe begaf, wat Raffles waarschijnlijk zelf wel zou verbieden, dan zou hij tenminste haar verblijfplaats weten uit te vinden, en tenslotte zou Raffles haar toch zeker wel bezoeken — of zij hem.

Uit vrees dat hij het wild zou misloopen, begaf hij zich al zeer vroeg met zijn kleine auto op weg, die er juist zoo uitzag als een van die moderne bestelwagentjes, gesloten, waarvan de zijpaneelen beschilderd zijn met een firma-naam.

Hij had een zwart kneveltje onder zijn neus geplakt, zijn huidskleur iets bruiner gemaakt, een goedzittende pruik van zwart haar opgezet, en toen hij nu ook zijn liverei had aangeschoten, zou hij, daarvan was hij overtuigd, niet zoo gemakkelijk herkend worden.

Aanstonds na het dejeuner vatte hij post niet ver van het ziekenhuis.

Maar toen begon weer een andere onrust hem te plagen.

Wie weet was Raffles hier ook reeds in de buurt, en zou hij argwaan krijgen door het lange stilstaan van de auto.

Hij was er dus nog geen kwartier, of hij reed alweer door, ook omdat een agent van politie die daar een paar malen was gepasseerd, bestraffende blikken in zijn richting wierp, en op het punt scheen te zijn, hem het lange staan op diezelfde plek te verbieden.

Maar nog voelde Joshy zich volstrekt niet gerustgesteld.

Als Raffles eens van plan veranderd was. Als Jacqueline eens veel vroeger het ziekenhuis zou verlaten?

Hij kon de gedachte niet verdragen, dat zij hem juist tusschen de vingers zou zijn doorgeglip en keerde dus weer naar dezelfde plek terug, zoo vlug het wagentje maar wilde loopen.

Maar toen durfde hij het weer niet aan daar zoo lang te blijven staan op dezelfde plek, en zoo besloot hij, zijn auto zoo lang te gaan stallen in een garage, die vlak naast het ziekenhuis was gelegen.

Maar hij had dit nauwelijks gedaan, of hij had er alweer spijt van.

Wat moest de agent op post, wat moest Raffles zelf, als hij in de nabijheid mocht zijn, wel denken van dien chauffeur, die daar zoo maar rondsloenterde, en den tijd aan zich scheen te hebben?

En zou hij wel gelegenheid hebben, snel genoeg zijn auto bij de hand te hebben, om het voertuig te volgen, hetwelk Jacqueline ongetwijfeld zou komen halen?

Bij die gedachte brak het zweet hem uit, en hij liep zoo vlug hij kon weer naar de garage en vroeg zijn auto weer op, zonder er zich erg om te bekommeren dat de garagehouder hem wat wantrouwend begon aan te zien.

En daar zat hij nu weer achter het stuurwiel, zooals hij een uur geleden ook gezeten had, en wachtte vastberaden af wat er zou geschieden, zich voornemend, om den agent, als die iets vroeg, wat op de mouw te spelden.

Nog zelden had Joshy zich in zulk een gespannen gemoedsgesteldheid bevonden. Het wachten was hem zeer zuur, daar hij niet wist, of Jacqueline nog in het gasthuis was, of wellicht reeds vertrokken, maar hij had gelukkig nog juist zooveel besef, om niet aan te schellen en het te gaan vragen.

Onder de klep van zijn livrepet uit tuurde hij argwanend rond, in iederen voorbijganger, Raffles of een van zijn helpers vermoedend, maar het was het uur van den arbeid, en hij zag slechts zeer weinig mannen, en van die weinigen was er geen enkele, die

ook maar in de verte gelek op den acrobaat, dien hij vier avonden achtereën in het Circus Medrano had zien optreden aan zijn zijde, wetende wie hij was, en toch bevreesd om hem aan de politie te verraden zoolang hij voor zijn eigen hachje bevreesd was.

Twee uren duurde dit wachten en Joshy voelde juist hierdoor zijn haat ieder oogenblik aanwakkeren, totdat eindelijk een taxi kwam voorrijden, waarvan de chauffeur aan de breede deur van het ziekenhuis ging aanbellen.

De deur opende zich, de chauffeur sprak een paar woorden met den portier, en met een hartklopping zag de schelm achter het stuurwiel enkele minuten later Jacqueline verschijnen — bleek nog, en alleen!

Raffles was dus wel zoo verstandig geweest, om zijn hals niet in den strop te steken!

Zonder een blik opzijde te werpen liep Jacqueline dadelijk toe op de auto, door den hulpvaardigen chauffeur ondersteund. Zij noemde hem een adres en Joshy had er heel wat voor over gehad als hij dichtbij genoeg was geweest om het te kunnen verstaan.

Het portier van de taxi klapte dicht, Jacqueline scheen nog naar een van de vensters te knikken, waarachter een paar verpleegsters zichtbaar werden, en toen reed het voertuig weg.

En Joshy reed er dadelijk achteraan, met een tusschenruimte die hij nooit groter dan een meter of vijftig liet worden.

De tocht duurde omstreeks een half uur en toen hield de taxi stil voor een logement, of een klein hotel, hetwelk Joshy aanstonds herkende, want het was hetzelfde logement, waar Jacqueline al dien tijd van haar verblijf te Parijs gewoond had.

— Dat had ik eigenlijk ook wel op mijn vingers kunnen natellen! bromde de schelm nijdig voor zich heen. Zij heeft geen reden, om zich te verbergen — want zij zal wel geen vrees voor de politie koesteren, voor wat zij gedaan heeft. Kyriapoulos is dood, en kan haar dus in geen geval meer aanklagen. En die gek van een Raffles zou liever zijn tong afbijten, daarvan ben ik zeker, dan haar aan te brengen! Nu, ik ben nu tenminste zeker van mijn zaak, en ze zal mij niet meer ontsnappen!

Hij zocht naar een garage, en had er al heel spoedig een gevonden in die drukke buurt, schuin tegenover het logement, en een zestigtal meters er van verwijderd.

En toen begon Joshy te wachten met het

geduld van een kat, en daarbij gesteund door zijn woeste wraakzucht.

Eerst ging Jacqueline uit, nadat zij den chauffeur had weggezonden, en bezocht verschillende winkels, natuurlijk om zaken in te slaan die zij noodig had. Toen bezocht zij het circus Medrano, denkeliijk om over een nieuw contract te spreken, of een overeenkomst te sluiten met Medrano.

Vervolgens bracht zij een bezoek bij een paar vriendinnen van haar, circusartiesten evenals zij, en al dien tijd volgde Joshy haar, nu en dan in zichzelf vloekend om den tijd dien hij verloor, maar vastberaden als een bulhond.

Hij begon bijna te gelooven dat Raffles en zijn vrienden Parijs reeds verlaten hadden, hetgeen hem doodsbleek deed worden van woede, toen er eindelijk weer een taxi verscheen voor het logement, waarin Jacqueline verdwenen was en kort daarop kwam zij weer te voorschijn, anders gekleed, en stapte in de auto, die dadelijk wegreed.

En Joshy moest er vlug bij zijn, om met zijn zoogenaamd bestelwagentje de taxi achterna te gaan, die gelukkig niet al te snel kon rijden vanwege de drukte, want het was iets over vijven, en de kantoren gingen uit.

En hoe langer de tocht duurde, hoe sneller het hart van den wraakzuchtigen clown begon te kloppen, want ditmaal geloofde hij stellig, dat de vrouw een bezoek ging brengen aan haar bevrijder.

Haar taxi reed de wijk van Vaugirard geheel uit, totaan de uiterste grens en hield toen plotseling stil.

De duisternis begon toen te vallen!

Zij zond den chauffeur weg, en Joshy had maar juist gelegenheid, zijn wagen snel een zijstraat te doen inzwenken, stil en verlaten, en uit te stappen.

En zoo woedend was zijn begeerte om te weten waar die vrouw zou blijven, die daar niets vermoedend voortstapte, na eerst aandachtig om zich heen te hebben gezien, dat hij zich zelfs niet bekommerde om het voertuigje dat hij in den steek liet.

Hij liet de vrouw een vijftig passen voorgeaan, sloop haar na, zich zoo dicht mogelijk tegen de huizen drukkend, en plotseling zag hij haar verdwijnen in een soort van steeg. Hij ijld er op toe, loerde voorzichtig om den hoek, en zag juist hoe Jacqueline klopte op de groengeschilderde deur van wat waarschijnlijk een tuin zou zijn, van de steeg gescheiden door een vrij hoogen muur.

In het paviljoen dat in het midden van dien tuin stond brandde licht, in twee of meer vertrekken, en langs de gordijnen zag de schavuit schaduwen bewegen, die zijn hart sneller deden kloppen — hij meende stellig in die schimachtige gedaanten Raffles en zijn collega, de gewaande rekwerkers te herkennen.

En niet zoodra was de vrouw door de deur verdwenen of hij snelde de steeg in, liep langs den muur, kwam aan een heg, wist er een gat in te maken, en wrong zich door struikgewas en laag geboomte tot aan de achterzijde van het huis.

En met zijn katachtige vlugheid had hij weinig moeite, op te klauteren tegen een schralen boom, een den, waarvan de onderste

takken reikten tot aan een soort van veranda op de eerste verdieping.

In een wip was hij over den rand daarvan geklauterd, en zoo kon hij, sluipend als een kat, een plek bereiken, vlak bij een geopend raam, waar hij, goed verborgen, zeer duidelijk kon hooren wat er daarbinnen gesproken werd door de onvoorzichtige bewoners.

Zijn oogen glinsterden toen hij twintig minuten later weer naar beneden klauterde, en buiten de heg gekomen, stond hij een oogenblik stil en fluisterde grinnikend:

— Dat is prachtig! Maar — het is ook heel gevaarlijk, en ik kan het niet alleen doen! Welnu, hulp is in zulke gevallen spoedig genoeg te krijgen!

HOOFDSTUK VII.

De inbraak.

Joshy zou niet zijn wie hij was, als hij niet talrijke vrienden had gehad in de onderwereld van Parijs.

Hij had hen in den laatsten tijd een weinig veronachtzaamd, door zijn reizen en trekken in den vreemde, maar nu had hij hun diensten noodig, en plotseling vielen hem adressen weder in, die hij vergeten waande.

Hij vond zijn autotje gelukkig terug zooals hij het had achtergelaten, nam plaats achter het stuurwiel, bracht het voertuigje in beweging, en reed naar een straat in dezelfde wijk, die bij de politie in een zeer kwaden reuk staat, omdat zij het groote contingent misdadigers oplevert.

Die tocht duurde nauwelijks tien minuten.

De auto stond stil, Joshy stapte uit, en ging de openstaande deur binnen van een soort van huurkazerne. Hij dacht er niet aan de portier lastig te vallen maar liep haastig de trappen op, tot hij, op de bovenste verdieping, op het portaal stil stond op het geluid van tamelijk luidruchtige stemmen, dat uit een vertrek scheen te komen dat hij zeer goed kende, want het behoorde tot de woning van zijn vriend Louis Legris, bijgenaamd „De Tijger” wegens zijn koude wreedheid, die hem zelfs onder zijn kameraden gevreesd maakte.

— Hij schijnt bezoek te hebben! mompelde de clown.

Hij stond nog in beraad of hij zou heengaan dan we blijven, toen de deur werd opengeworpen, en een bundel licht hem bijna verblindde want het was zeer donker geweest op de trappen en portalen.

Op den drempel stond De Tijger in eigen persoon een schrale, pezige gedaante, met breede roo dierkaken, zonderling lichtende oogen en handen als klauwen.

Hij was met twee geruischlooze sprongen bij Joshy, vatte hem met een van die klauwen bij den schouder, draaide hem toen naar het licht, en riep verrast uit:

— Alle drommels! Daar hebben wij het clowntje in hoogst eigen persoon! Kom binnen, jongen! Je wilt zeker troost bij ons komen zoeken vanwege je tegenslag met dat zaakje met Raffles, nietwaar?

— Troost heb k niet noodig! antwoordde Joshy droogjes. Maar wel geld — en ik wil je er ook van laten verdienen, maar ik merk dat je bezoek hebt —

— Het zijn immers de jongens maar! Je kent hen wel, daarvan ben ik zeker! Het zijn De Rat, De Scheefneus, Kapitein Kettle en Het Keuterboertje!

— Maar dat is prachtig! riep Joshy ver-

heugd uit. Mooier kan het niet treffen! Laten wij vlug naar binnen gaan, sluit de deur hermetisch en praat zacht, want wat ik te vertellen heb is van het grootste gewicht.

Zonder tijd te verliezen had de Tijger zijn bezoeker onder den arm genomen, en bracht hem in zijn kamer, waar dadelijk een groot gejuich opsteeg. Vier mannen zaten daar aan een tafel, en dronken absinth en zij hadden er waarschijnlijk al heel wat van gedronken, want zij waren verre van nuchter.

Joshy hield de hand bezwerend op, om het lawaai te doen bedaren, krabde zich eens achter het oor, en gromde toen:

— Met jullie zal wel niets aan te vangen zien — jullie zijn allemaal stomdronken!

— Gekheid! lalde Het Keuterboertje, waarschijnlijk zoo genoemd omdat hij een blozend, dik gezicht had, dat glom van het vet, en dat hem inderdaad wat deed gelijken op een goedig buitenmannetje, als zijn kleine oogjes maar niet zoo kwaadaardig hadden gefonkeld onder de ruige wenkbrauwen. Als het moet zijn wij binnen een half uur, zoo nuchter als een rund! Iets te verdienen?

— Dat zou ik meenen! antwoordde Joshy, een teug nemend van het glas absinth, hetwelk De Tijger reeds voor hem had gereed gemaakt.

Het was onmiddellijk doodstil geworden in het vertrek, waarin dikke cigarettendamp hing, en aller oogen waren gericht op het bleeke gezicht van den clown.

Joshy genoot een oogenblik van de belangstelling, die hij had weten gaande te maken, en vroeg toen afgemeten, zijn kring rondziende:

— Zeker wel eens gehoord van een zekeren John Raffles?

— Kom je hier om ons voor den gek te houden? vroeg De Rat toornig, een heel klein, verbazend mager mannetje, met zwarte kraaloogjes en dat meestal dienst moest doen om door heel smalle openingen ergens naar binnen te klauteren.

— Nu, ik ken hem ook! hernam Joshy. En ik weet nu waar hij is!

— Dat wist je voor den hoofdcommissaris ook, en het is op niets uitgelopen! spotte De Tijger. Dacht je dat we geen kranten lazen? En de agenten smoezen er onder elkaar ook al over!

Joshy maakte een toornig gebaar en hernam:

— Het was niet mijn schuld dat dat gesprek is afgeluisterd! Dan had die stomme commissaris maar beter moeten oppassen.

In ieder geval weet ik nu waar Raffles woont, neem dat maar van mij aan!

— Wat belet je dan om het dadelijk aan de politie te gaan zeggen? Wat hebben wij daarbij noodig? vroeg het Keuterboertje weer.

Joshy wierp den vrager een loerenden blik toe, en antwoordde:

— Overhaast jij e nu maar niet. Ik heb zijn verblijfplaats niet verklapt, en wel om deze reden. Hij heeft op het oogenblik den Blauwen Emir, en hij is van plan, nog van nacht het ding in zijn nieuwe woning in kleinere steenen te verdeelen!

Het is bijna onmogelijk, den indruk te beschrijven dien deze woorden wekten.

Allen hadden de halzen gerekt, en staarden Joshy met gloeiende oogen aan.

— Is het waar wat je daar zegt? vroeg de Tijger schor, een grooten slok van zijn absinth nemend.

— Oordeel zelf maar! antwoordde de schelm, en hij verhaalde nu uitvoerig alles wat de lezers reeds weten.

Toen hij zweeg bleef het een oogenblik stil, maar eindelijk ze de de Tijger die eenige oogenblikken had nagedacht:

— Dat alles is goed en wel. Maar waarom neem je ons in het geheim? Waarom knap je de zaak niet zelf op, heelemaal alleen?

— Ik zou het ondernomen hebben, als het ieder ander betroffen had dan juist Raffles! antwoordde de clown schouderophalend. Kom, aan, wij behoeven elkander immers geen zand in de oogen te strooien — geen van jullie zou het bestaan, des nachts alleen bij hem binnen te dringen! Er zou niets van hem terecht komen — of heb ik soms ongelijk?

Een toornig gebrom was zijn antwoord, maar niemand ontkende het.

De Tijger wreef zich met zijn klauwachtige vingers een paar malen over de slapen en sprak toen weer, als iemand die gewend is het bevel te voeren:

— Wij lappen het hem! Zei je niet dat hij beha've den diamant ook nog veel geld in huis heeft?

— Alles wat hij aan Kyriapoulos heeft ontstolen! Ik hoorde het duidelijk! Jacqueline drong er op aan, dat hij het aan de politie zou geven, maar hij antwoordde dat hij zoo gek niet zou zijn, omdat hij met dat smokkelaarsfortuin heel veel goeds kon uitrichten, haha!

— Dan wordt het gedaan, mannen! hernam De Tijger, met zijn vuist op de tafel

slaande zoodat de glazen rinkelden. Het is een prachtige grap, en al zijn wij geen Londenaars die er meer belang bij hebben — ook wij kunnen dien lastigen concurrent best missen! Eerst beste en wij hem, en als wij het huis netjes hebben kaalgeplunderd, dan waar-schuwen wij de politie!

— Waarom de politie er in gehaald! merkte het Keuterboertje koud, op. Een goed mes doet het werk heel wat beter! Die Raffles is een lastpost, en moet maar aanstonds uit den weg worden geruimd!

— Zoo denk ik er ook over! zeide de Rat grimmig. Maar wacht eens een oogenblikje, ik meen me te herinneren dat hij een reusachtigen sterken kerel steeds bij zich heeft. Hebben wij dan aan zes man wel genoeg?

— Die is op het oogenblik niet bij hem! verzekerde Joshy — Jacqueline vroeg ook naar hem, en zij kreeg ten antwoord, dat het niet veilig was met zijn drieën te blijven in den eersten tijd.

— Dat treft prachtig! grinnikte De Tijger. Laten wij op den goeden afloop drinken!

Er werd gedronken, er werd geklonken, en toen werden haastig de voorbereidselen gemaakt voor een onderneming, die in ieder geval niet zonder gevaar zou zijn, alleen reeds doordat zij Raffles gold.

Er verliepen dan ook niet minder dan twee uren met beraadslagen omtrent de beste wijze waarop de inbraak zou worden verricht, totdat men het eens was geworden over een plan, door De Rat aan de hand gedaan, die een expert in dergelijke dingen scheen te zijn, en naar wiens adviezen het geboefte steeds met vromen eerbied placht te luisteren.

Intusschen was een inderhaast bereide maaltijd binnengebracht, want de mannen zouden elkander niet meer verlaten, alvorens zij zich zouden opmaken, om het waagstuk te gaan ondernemen.

Het was ruim elf uur toen zij de groote, sombere huurkazerne verlieten, met de afspraak, elkander precies te middernacht te zullen treffen op een tiental passen van de steeg, door Joshy duidelijk omschreven.

Want ieder van de schavuiten zou eerst nog in zijn hol zijn speciale werktuigen gaan halen, waarmede hij het best vertrouwd was.

En het middernachtelijk uur zag dan ook de zes mannen bijeen bij de steeg in de wijk van Vaugirard, allen met de kragen op, en hun petten diep in de oogen gedrukt.

Sommigen hadden in portieken gewacht,

uit vrees voor het spiedend oog der agenten, anderen weer hadden zich verborgen gehouden achter het struikgewas van een naburig plant-soentje.

En nu waren zij allen als het ware opgeslokt door de duisternis van de steeg, zoo zacht loopend dat hun voetstappen niet waren te hooren

Joshy, die vooraan liep, tastte met zijn hand langs den donkeren muur, hield eensklaps stil, en fluisterde:

— Dit is de tuindeur, waardoor zij verdween! En daarboven zie je de veranda, waar ik heb staan luisteren! Kun jij die deur openmaken, Tijger?

— Ik kan het wel, maar ik moest het toch maar liever niet doen! antwoordde de man aarzelend. Er is misschien een alarmsein, en als dat over gaat zijn we gepiept!

— Dan maar door de heg, al zal dat wel meer leven maken! zeide Joshy kortaf. Volg mij, en loop achter elkaar! Laat De Tijger eerst erdoor gaan, want die is het grootst en kan het gat verruimen.

Een paar minuten daarna kraakten heel zachtjes de takken van de heg, toen de kerels er een voor een doorkropen.

Zij bevonden zich nu in den tuin, en hielden hier een oogenblik krijgsraad, heel zachtjes fluisterend, totdat De Tijger eensklaps opmerkte:

— Daar in dat kleine kamertje zie ik een lichtschijnsel! Zouden zij op het oogenblik bezig zijn?

— Wel waarschijnlijk! antwoordde Joshy lakoniek, en als je mijn raad volgt, laat hem dan gerust zijn gang maar gaan, want den Blauwen Emir verkoopen wij toch niet in zijn geheel, en hij neemt ons heel wat werk uit de hand op die manier. Komen wij te vroeg, dan kunnen wij hem desnoods met de revolver op zijn slaap dwingen, het werk af te maken.

— Dat is een woord naar mijn hart, grinnikte De Rat. Nog beter is: met een strik om zijn nek, of wat gloeiende kolen aan zijn zolen! Nu, het middel is onverschillig, als het maar helpt!

— Weet je hoe je in die kamer kunt komen? vroeg De Tijger aan Joshy, zijn mond dicht bij diens oor brengend.

— Ja, daar hadden ze het over! Raffles pochte er juist op, toen Jacqueline haar vrees te kennen gaf, dat hij overvallen zou kunnen worden. Hij zei dat er een voorvertrek was, dat je eerst absoluut moest passeeren, en de deur daarvan heeft een wekkerinrichting!

— Dat is leelijker! gromde De Tijger.

— Heeft niets om het lijf! verzekerde De Rat. Laat mij maar begaan! Die wekkerinrichtingen aan deuren, hebben voor mij geen geheimen, en ik zal je er vanaf helpen, minstens even gemakkelijk als een tandarts je afhelpt van een zieke kies!

— Vooruit dan maar, en laten wij in de eerste plaats binnenshuis zien te komen! En als die twee zich durven verzetten, als het kan, niet schieten, want dat maakt te veel opschudding, en liever je messen gebruiken!

Het groepje van zes mannen bewoog zich langzaam in de richting van het huis, en eindelijk had De Rat, die bijzonder handig was in zulke zaken, een zwakke plek gevonden in de vesting!

Dat was het keukenraam, achteraan gelegen, dat zelfs niet met een luik gesloten was, en dat De Rat in een ommezientje had uitgesneden met behulp van zijn diamant en een met groene zeep besmeerd vel papier.

En door de gemaakte opening konden zij een voor een naar binnen klauteren.

En het moet gezegd worden dat zij mannen waren die hun vak verstonden, want zij maakten niet meer leven dan een klein muisje het zou hebben gedaan, en misschien nog wel minder!

Joshy scheen zich nu een oogenblik te moeten bedenken, om den goeden weg te vinden en eindelijk fluisterde hij:

— Ik weet het al! Eerst de keuken uit, dan de gang, en dan komen we in de vestibule. Dan moet eerst die deur met het alarmsein buiten dienst worden gesteld — en de rest is kinderspel, tenminste als zij de tusschendeur niet wagenwijd hebben laten openstaan, wat ik niet geloof, anders zouden wij het lichtschijnsel ook wel in de voorkamer hebben gezien. Vooruit, Rat, toon nu wat je kunt.

Zij gingen in de aangeduide richting, op hun gummi zolen, bereikten de vestibule, en hier onderwierp de Rat, terwijl allen hun adem trachtten in te houden, de gangdeur van de voorkamer aan een nauwlettend onderzoek.

Joshy had goed gehoord — er was een alarm-signaal aan de deur vastgemaakt aan de binnenzijde, en het duurde tamelijk lang, alvorens de kleine schurk met zijn rattenogjes het buiten dienst had gesteld.

Hij veegde zich het voorhoofd af, zonder echter iets te verraden van zijn ongeduld,

en toen namen de inbrekers hunne wapens ter hand, en de Tijger, die de eerste wilde zijn, opende uiterst langzaam en voorzichtig de gangdeur, en overtuigde zich allereerst, dat de verbindingsdeur tusschen laboratorium en voorkamer op een kier stond — een zeer gelukkige omstandigheid, die hun onderneming ten zeerste moest vergemakkelijken.

En door die smalle kier kon hij vrij duidelijk waarnemen, hoe twee mannen daar bedrijvig heen en weer liepen, met groote, witte boezelaars voor, of nu en dan stilstonden in gebukte houding.

Nu en dan klonken er doffe slagen, alsof er met een hamer op een beitel werd geslagen — het kloven van den diamant was dus klaarblijkelijk in vollen gang.

Millimeter voor millimeter ging de gangdeur verder open, totdat zij geheel was opgeduwd, en nu slopen de zes mannen zonder enig gerucht te maken binnen, en liepen met hun zessen toe op de verbindingsdeur, gereed om toe te steken, met de messen in hun vuisten.

Maar zij waren nog niet halverwege in het vertrek, of er liet zich een knappend geluid hooren, en eensklaps begaf zich de vloer onder hunne voeten!

Joshy, die met den Tijger vooraan liep, slaakte een wilden kreet, en greep in den blinde naar eenigen steun.

Maar hij vatte slechts het kleed van de kamer, die met hem verdween in de diepte, en toen kwam hij heel onzacht neer op een steenen vloer, en iemand viel bovenop hem, luid vloekend, en hij voelde een stekende pijn in zijn dij, want de man die op hem gevallen was had hem onwillens zijn mes in het vleesch gestoken.

Hij voelde hoe hij in een plas allesbehalve frisch water lag, en hoorde het geritsel van vluchtende ratten, die blijkbaar in hun zoete rust waren gestoord!

Toen werd eensklaps de kelder, waarin zij alle zes zoo onverhoeds waren neergegleden, meer dan gevallen, bijna daghelder verlicht en zij zagen dat zij zich bevonden op den bodem van wat inderdaad een ruim keldervertrek was, met volkomen gladde wanden van bijna vier meter hoogte.

En zij zagen nu ook wat hun val bewerkstelligd had, want het bleek dat bijna de helft van de vloer boven hunne hoofden, aan een kant aan scharnieren opgehangen, zich onder hunne voeten begeven had, van wand tot wand, zoodat niemand zich had kunnen redden.

En alle meubels die op die helft gestaan hadden, waren mee gevallen, en oorzaak geweest van heel wat builen en schrammen.

En terwijl zij vloekend en grommend op de been scharrelden in het stinkende water, dat den vloer een halven voet hoog bedekte, klonk er daar boven een heldere stem van een onzichtbaar persoon, die zei:

— Jullie moeten het mijn vriend Joshy maar niet kwalijk nemen, want hij heeft werkelijk erg zijn best gedaan, en hij kon

natuurlijk niet weten, dat een van ons hem geen seconde uit het oog heeft verloren, van het oogenblik af dat hij zijn autotje huurde! Ons gesprek bij het open raam was maar een lokmiddeltje — en wij wisten wel dat hij het niet alleen zou durven opknappen en met een troepje schavuiten zou terugkeeren! Een voortreffelijke buit voor de politie, zou ik zeggen!! Ik zal zorgen dat ze hier binnen een kwartier is — maar dan zal zij Raffles en den Blauwen Emir niet meer vinden!

GOOCHELBOEK VOOR IEDEREEN

door HAN DE LANGE e.a., een bron van

Uitbundige pret!

Ook
voor
U!

Dit vermakelijke en onderhoudende boek voorziet voor vele huisgezinnen in de behoefte naar prettige verpoizing. — Om een goed geheel te verkrijgen, werden de talloze puzzles, kunstjes, goocheltoeren enz. enz. ingedeeld in 12 hoofdstukken, waarvan wij de titels alsmede een korte beschrijving hieronder laten volgen.

638 BLADZIJDEN DRUKS, MET 600 ILLUSTRATIES

Wij zijn in de gelegenheid U dit vermakelijke en handige boek, gebonden in keurigen stempelband aan te bieden voor slechts..... desgewenscht betaalbaar in maandelijksche term. van f 1.— of meer.

f4.90

KUNSTJES EN PUZZLES.

Met vragen en antwoorden. Een pracht-verzameling voor jong en oud! Een schat van de aardigste luciferskunstjes, puzzles, eenvoudige rekenkunstjes, enz. enz., die men te allen tijde in huislijken kring of gezelschap kan uitvoeren. Meer dan 100 afbeeldingen verduidelijken den tekst.

NIUWE KUNSTJES MET HORLOGES, RINGEN ZAKDOEKEN EN VLAGGEN.

Een unicum op dit gebied! De titels van eenige der hoofdstukken laten wij volgen om een beeld van den inhoud te geven. Het (zoo genaamd) verrullen van een horloge; de geheimzinnige handschoenen met de ringen; vlaggen te veranderen in zijden linten; diverse trucs met handschoenen.

GEZELSCHAPSPELEN VOOR JONG EN OUD.

Een handleiding voor ouders en leiders, om kinderen en gasten aangenaam bezig te houden. Deze verzameling bevat spelletjes voor regendagen, voor verjaardagen en feestpartijtjes, o.a. tafelspelletjes, schrijf- en briefspelletjes, enz.

SILHOUTETEN, HANDSCHADUWBEELDEN.

Rijk geïllustreerd met allerkoddigste voorstellingen. Gegeven worden dieren-silhouetten, karakterstudies. Figuren met bijbehoren, een schaduw-pantomime enz.

KUNSTJES MET KAARTEN EN EENVOUDIGE HULPMIDDELEN.

Wanneer men zich deze hoogst interessante „Kunstgrepen” met de kaarten heeft eigen gemaakt, zal men bij vrienden en gasten een uitroep ontlokken „onbegrijpelijk”. Vele illustraties verduidelijken den tekst.

GOOCHELKUNSTJES VOOR IEDEREEN.

Nog een schitterende verzameling van de meest spannende goochelkunstjes, die iedereen zich eigen kan maken. Hoogst amusant!

DE SALON-ARTIST.

Een handleiding voor amateur-goochelaars. Met weinig moeite en tijdverlies kan men wonderlijke goocheltoeren aanleeren, om zijn vrienden en gasten op partijtjes aangenaam bezig te houden. Rijk geïllustreerd.

EENVOUDIGE GOOCHELTOEREN DIE IEDEREEN DOEN KAN.

69 Kunststukjes, verduidelijkt door even zoveel afbeeldingen! Amusante, onderhoudende bezigheid, welke vele uren verpoizing zal geven!

GOOCHELEN MET GELD.

Een prachtige verzameling van eenvoudige kunstjes met geld, die zoowel zonder als met eenvoudige hulpmiddelen kunnen worden uitgevoerd. Toegevoegd met meer dan 60 afbeeldingen. Uit den

inhoud noemen wij bijv. Het geheimzinnige lucifersdoosje, de gehypnotiseerde gulden het ideaal van den vrek, enz.

GOOCHELEN IN DE HUISKAMER.

Een serie van 15 goochelkunstjes, waarvan vele wel bij naam bekend zijn, doch waarvan de bijzonderheden hier uiterst duidelijk worden weergegeven, zoodat ieder in staat is, ze zelf te leeren. Een greep uit den inhoud: Een zakdoek te voorschijn tooveren, de ring aan den tooverstok, zakdoeken waarvan de kleur verandert, de klimmende ring, enz.

GOOCHELKUNSTJES MET PAPIER.

Vermakelijke kunstjes met papier, zeer aanbevelenswaardig om kinderen prettig en gezellig bezig te houden; met 13 afbeeldingen.

KUNSTSTUKJES MET KAARTEN ZONDER HULPMIDDELEN.

Een serie interessante kunststukjes, die de volle belangstelling van het gezelschap waarborgen. Eenige voorbeelden: Het raden van kaarten; een demonstratie van gedachtenlezen; de herrijsing uit de asch; het zeggen hoeveel kaarten zijn aangeraakt; een gekozen kaart als de zoveelste uit een spel laten komen als men aangeeft enz. enz.

Een boek voor iedereen. OOK VOOR U! Het plezier en de voldoening, die het U schenkt maken het den prijs volkomen waard!

N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN, Prinsengracht 627 - A'dam - Giro 60092

Ondergeteekende verzoekt franco te zenden

I EX. GOOCHELBOEK VOOR IEDEREEN

geb. in linnen stempelband voor den prijs van f 4.90. Het bedrag ad f 4.90 / de 1e bet. van f is aan U ingezonden. Doorslaan, wat niet wordt verlangd

Naam:

Adres: